

פרק א

נגין דישתכח לניה שלים נקב'ה ויכוין לנא ורעותא. ולכן אמרו ז"ל (שם ס"פ תפלת השחר) שהמחלל צריך לשחות וכו' כדי שתתחזק דעתו עליו. והיינו בכל לבבכם שתתמלא כל הלב רק בכוונת תיבות התפלה. שאם יעלה בלבו איזה מחשבה אחרת. הרי הלב חלוקה ב' מחשבות: והב' היינו גם לשרש מלכו בעבודת התפלה העטויה העולם והנאותיו מפל וכל. ואך להסתכל כלפי מעלה ברומומות הבורא יתגדך. כמו שאמרו (יבמות ק"ה ב') המתפלל צריך שיהיו לבו למעלה. עד שיבא כל כח לבו משוכה רק למעלה להשתענן על ה' לנד בחינות התפלה. וכענין החסידים הראשונים שהיו שוהים שעה א' כדי שיכוונו את לבם למקום. וכענין שפי' רבינו יונה ז"ל שם ענינה ע"ש ולבך תשית. וכמו שאמרו בשמות רבה פ"ב אדם צריך שיטטר לבו קודם שיחלל. (אמנם כל עיקר ענין טהרת הלב. היא רק למצוה ולא לעבדא גם לענין התפלה אף שנקראת עבודה שכל. כמו שנתבאר קצת לעיל סוף ש"א שהעיקר בכל הנוצות היא המעשה. ע"ש):

ולחבין ענין מ"ש הכתוב וכל נפשכם על עבודת התפלה. צריך לבאר תחלה פי' וענין הברכה כביכול לו ית"ש. שמצינו כמה פעמים במקרא. וברכת את ה' אלקיך. צריך ה' לעולם כו'. ברזי נפשי את ה'. והרבה כיוצא. וכן נדברי רז"ל מצינו (ברכות ז' ע"א) שאמר כביכול לרי' ישמעאל בני ברכני. וכן כל טעם מעט תפלות והברכות כולם שיסדו לפני כנ"הג. הם פוהחים ומסיימים בברוך:

פ"ק ב והענין כי מלת ברוך. אינו לשון תהלה ושבח כמו ששומה בפי' ההמון. שהרי בשאמר לרי' ישמעאל בני ברכני

ללהבה את ה' אלקיכם ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם. וארז"ל בפ"ק דתענית ובספרי ארז"ל עבודה שכלל הוא אומר זו תפלה. הנה האהבה שאמר שצריכה להיות בכל לב. הוא פשוט. כי היא ממוצת התלויות בלב. וכן ענין האהבה בכל נפש שאמר. היינו אף גם למסור נפשו עליו ית"ש מעולם נפלאה האהבה לו ית". וכמ"ש צ"י ראשונה ואהבה את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך כו'. אמנם צ"י זו חידוש הוא שחידשה. שגם העבודה היא התפלה צריכה להיות בכל לב ובכל נפש. (ולפי נמי לא כתוב ובכל מאדכם צ"י זו כמו צ"י ראשונה דכתיב זה נמי ובכל מאדך. כי פרשה ראשונה מיידי מענין מצות האהבה לחוד. שייך לומר שמהיה האהבה גם בכל מאד. זה המון. כמ"ש רז"ל (ברכות ס"א ב') אם יש לך אדם שממונו חביב עליו מגופו לבי ובכל מאדך. אלז בפרשה זו דכתיב זה נמי עבודה היא תפלה. לא שייך עלה כיב ובכל מאד): והנה מ"ש בכל לבבכם על ענין התפלה. הוא פשוט ומבואר כוונת הכתוב לב' ענינים: רא' היינו לפנות לבו מטרדת השחשבות. ולהטותה אל הכוונה השלימה לחיבות התפלה בלבב שלם ומעומקא דלבא. כמאמר ז"ל בברייתא ר"פ אין עומדין המתפלל צריך שיכוין את לבו לשמים שנאמר תכין לבבך כו'. וכדמשמע להו נמי התם מקראי דחנה וחנה היא מדברת על לבב מכאן למתפלל צריך שיכוין לבו. וכמ"ש דוד המלך ע"ה בכל לבי דרשתיך. ובזהר נשלה ס"ג ב' כל מאן דמנלי גלותא קמי מלכא קדישא בעי למבעי בעותי ולגללה מעומקא דלבא



סוף ולא ראשית. רק מזד השגתנו כחותיו
 ית'. הלא כל השגתנו הוא רק ראשית. אבל
 אין סוף להגיע בהשגה להשיג את כחותיו ית'
 (הנשפעים) ומה שמושג אלזינו קצת ואנו מכניס
 ומחזירים כמה תארים ושמות וכונייס ומדות.
 כמו שמיניוס בתורה ובכל מטבע התפלה. כולם
 הם רק מזד התחזרותו יתצרך אל העולמות
 והכחות מעת הנריאה. להעמידם ולהחיותם.
 ולהנהיגם כרצונו ית' (והם אשר קראום
 בשם השתלשלות הספירות). ולפי כל שנויי
 פרטי מסדרי ההנהגה שמשתלשל ונמשך
 לזה העולם אם לדין. אם לחסד. אם
 לרחמים. על ידי כחית העליונים והתמזגותם.
 משתנים השמות והכנייס והתארים. שלכל
 ענין פרטי מסדרי ההנהגה מיוחד לו כנוי
 ושם פרטי. שכן מורים פירושם של כל התארים.
 שהם מזד הכחות הנבואיים. כמו רחום וחנן
 פי' רחמנות וחנינה על הנבואיים. ואפילו
 השם העצם המיוחד הוי"ה ב"ה. לא על עצמותו
 יתצרך לבד אנו מייחדים לו. אלא מזד
 התחזרותו ית' עם העולמות. כפירושו היה
 והוא ויהיה ומהוה הכל. ר"ל הוא יתצרך מתחבר

דכני. לא אמר שם שום שזה צנכחו אלא
 פלה ונקשת רחמים. וכן צנ"מ (ק"ד א')
 מרינן וצרכך ינא הקדש שא"צ צרכה. ופריך
 שם ולא והא כתיב ואלכלת ושצעת וצרכת
 ות' ה' כ"י. אבל האמת. כי צורך פירושו לשון
 וספפת ורצוי. וכענין קח נא את צרכתי כ"י.
 צרך את לחמך. וצרך פרי בטנך וכו'. והרצה
 יוצא בעקרא. שא"ל לפרשם לשון תהלה
 שבה. אלא לשון תוספת ורצוי. וצוהר אמר
 צנ"מ לאמשכא צרכאן כ"י. לארקא צרכאן.
 ואוסיפי צרכאן. תוספת רצויא צרכאן כ"י.
 ע' צנ"מ ריש פ' עקב: ע"א וע"צ שצורך אחה
 הוי"ה פ' כישמענו לאמשכא ולארקא חיון
 ומוקורא דחיי לשמי' דקצ"ה קדישא כ"י. וכתיב
 ואלכלת ושצעת וצרכת את ה' אלקיך. ואינו
 צרכאן אריק צ"כ צאינו מלין כ"י ע"ש צאורך.
 וכו"כ צנ"מ שער הקדישים פ"א ז"ל סוד צורך
 בכל מיני רצויין. וכ"ה שם סוף שער הנריאה
 וספ"כ משער העמידה וצריש פ"ג שם ונשער
 השגת ריש פ"צ ונשער תפלת ר"ה פ"ג
 ע"ש. וכ"כ הרשב"א ז"ל בענין ישמעאל צני
 צרכני ע"ש:

אמנם ענין הצרכה לו ית'ש. אין הכוונה
 לעצמות ארון יחיד צ"ה כניכול.
 חלילה וחלילה. כי הוא מרום מעל כל צרכה.
 אבל הענין כנו"ש צוהר דקצ"ה סתים וגליא.
 כי עצמות א"ם צ"ה הוא סתים מכל סתימין.
 ואין לכמותו ח"ו צדום שם כלל אפילו בשם הוי"ה
 צ"ה ואפי' צקילו של י"ד דב". (ואף גס מה
 שצוה"ק מכנה ית' בשם אין סוף אינו כנוי
 עליו יתצרך שמו. אלא הכוונה על השגתו
 אותו מזד כחית הנשפעים מאתו בהתחזרותו
 צרצני להעולמות. ולזאת כנויה א"ם ולא אין
 ראשית. כי צלמות מזד עצמותו ית'ש אין לו לא

הגדה

צנ"מ להעולמות להוים
 ולקיימם כל רגע. (*
 ח"ש האר"ל בלשונת הק'
 הונא בהקדמת פנ"ח. שכל
 הכנויי והשמו' הם שמו'
 העצמו' המחפשטיסנספירות
 וע"ש:
 חנן חלוי האגיל ית'ש מאתו עולם האגילות. לא היה
 שייך על עצמותו ית' היה והוא ויהי:

פרק ג והוא מאמרים ז"ל בשמות רבה
 פ"ג. אלקי אבותיכם שלחני
 אליכם אותה שעה נצטרך משה על עסקיו כ"י.
 באותה

ומה שאמר בפרקי
 ר"א שקודם
 הצדא הקד"ה את העול'
 היה הוא ושמו לבד.
 קודם שצדא דיקא. ר"ל
 עולם הנריאה. היה
 הוא עצמותו ית' ושמו
 היינו עול' אלזינו לבד.
 לא היה

באותה שעה היה מנצח משה שידוענו הקב"ה את השם הגדול כו' א"ל הקב"ה למשה שמי אתה מנצח לידע. לפי מעשי אני נקרא. פעמים אני נקרא באל שדי. נצבאות או באלקים. נהיה. כשאתי דן את הנריות אני נקרא אלקים. וכשאתי עושה מלחמה ברשעים אני נקרא נצבאות. וכשאתי חולה חטאיו של אדם אני נקרא אל שדי. וכשאתי מרחם על עולמי אני נקרא הויה כו'. הוי אק"ק אשר אק"ק אני נקרא לפי מעשי. וברע"מ פ' בא דף מ"ב ז' כי לא ראיתם כל תמונה כו' דהא כתיב ותמונת ה' יבית כו'. דאפילו האזי תמונה ל"ל באתרי אלה כד נחית לאמלכא עליהו ויתפשט על גריין כו'. דהא קדם דברא דיוקנא בעלמא וצ"ר צורה הוה הוא יחידאי בלא צורה ודמיון. ומאן דאשתמודע ליה קדם בריאה דאיהו לבד מדיוקנא אסור למעבד ליה צורה ודיוקנא בעלמא וכי' ואפילו בשמא קדישא ולא בשום אדם ונקודה בעלמא. והאזי איהו כי לא ראיתם כל תמונה כו'. אבל בתר דעבד הא דיוקנא דמרכבה דאדם עלאה. נחית חמון ואתקרי בהוה דיוקנא הויה. נגון דאשתמודעון ליה גדמות דיליה כו' אל אלקים שדי נצבאות אק"ק. נגין דאשתמודעון ליה בכל מדה ומדה איך יתנהג עלמא נחסד ובדינא כו'. ווי ליה למאן דישוי ליה בשום מדה כו'. אלא דמיונא דיליה כפום שלטנותיה על ההוה מדה ואפי' על כל גריין כו'. כד אסתליק מנה לית ליה מדה ולא דמיון ע"ש. וצ"י פנחס רבי' א' ואיהו לא אתקרי הויה ובכל שמהן אלא באתפשטות נהוריה עליהו וכד אסתלק מנייהו לית ליה מגרמיה שם כלל כו' ע"ש. ובחקונים ת"ע קכ"א ז' האריך צענין פרקי אנרי השיעור קומה כביכול. אמר אח"י

שכל הענין הוא לאחזקה בכל אבר ואבר דגופיה שלטנותיה לאשתמודעא לבי' איך אתנהיג עלמא וידעו למקרי ליה בכל אבר כדקא יאות. ואיך אשתני שמה לפים ההוא אבר. ואית אבר דאתקרי ביה הויה רחמי. ואית אבר דאתקרי ביה אלקים. ואית אבר דאתקרי ביה כו'. אק"ק אחזי על עלת העלות כו'. דעלת על כל העלות איהו חד בכל שמהן ולא אשתני בכלהו. דשנויין בשמהן אינון ולאז ביה כו' ע"ש. וע' עוד ברע"מ פנחס רנ"ז ז' ורנ"ח א'. וע' ברע"מ ריש שער עיגולים ויושר ושם בסוף זה השער ריש המהדורא תנינא ותנין שם ע"פ דבריט :

דגדד' ובהו יונן מאמאם ז"ל צמות ע"ס יונתי תמתי ז"ל כי יכלי אחר תלומתי כביכול לא אני גדול ממנה ולא היא גדולה ממני. ולכאורה נכלאת הוא. ולדבריו הוא מצולח. אפי' שכל הסגור צמק' שמדברי צו ית'. הוא רק מכל התפצרותו יתבדק אל הפולמות. וכל תפלת כוונתו יתבדק בבריאת הפולמות והתפצרותו אליהם. הידיק בשגיל ישראל כו' כמאמר ז"ל חזקתו לא אני גדול ממנה ולא היא כו' ר"ל בשנים. והבן :

ולבן קצונו אנשי כהנ"ג הנוסח של כל ברכות המצית בלשון ניכח ונסתר. תחלתם ברוך אתה הוא לשון ניכח. ומסיימם אשר קדשנו כו' וצונו לשון נסתר. שמאד התפצרותו יתבדק ברונו אל הפולמות שצ"י יש לנו קצת השגה כל דהו. אנו מדברים לנכח ברוך אתה ה' כו'. כי הפולמות הם הצריכים לענין התוספת ורובו

שער ב

זמני צפסוק זאת החיה כו'. ובמדרש תהלים
מזמור י"ח ע"ש. ובתקונים ת"ע ק"ל סוף ע"א
עלת העלות מחעלה על כולא חיהו צריך
לכלא ולא צריך חיהו צרכאן מאחרא דלית

דגדה

ושדה שכתבו צבונות

התפלי והצרכו

לכוין בכל צרכה כוונה

מיוסדת לספיר מיוסד

לא ח"ו לעצמו הספיר

כי הוא קניון נתייעות

ח"ו כי כמו שצנעין

עבודת הקרבן. חז"ל

צבירייתא סוף מנחות

והוא מהספיר פ' פנחס

צא ודעה מה כתב צפ'

קצנות שלא נאמר צפן

לא חל ולא חלקים חלל

הוי"ה שלא ליתן פ"ס

לצפ"ד לחלוק. וכמ"ס

זרע לאלהייתכס כלתי

לה צדו. ועיין להלן

צ"פ פ"ס. כן צבונות

התפלה. סליה לטין

לשום כס צבתי וספירה

מיוסדת חלל לעצמות

אדון יחיד ח"ס צ"ה כלל

הכחות כולם. שמתחבר

צבונות יתצרך מנעם

הכחות אלו יתצרך

לפעול צחותה ספירה

ואותו הכס שהם

צסדר הסתכלות

שקבע הוא יתצ' צבונות

שכל ספירה מיוסדת

לענין פסטי שעל דיה

פועל ענין זה

העולמות. (וע' צחשו')

ריצ"ס מ" קמ"ז אשר

השיב כריי' י' שושאן

צוה לריצ"ס ז"ל.

ולצבונות חלל יתישב

יומא. ובסגן. וע' צלשון

האריי ז"ל שסוכנו

צפנים לעיל סוף פ"ב.

ועיין עוד בתקונים

תכ"ב

עלי' מאן דאשפע לי הס"ד

ומרום על כל צרכה

ותהלה : *) אלא שכל

כוונת לבנו בכל הצרכות

והתפלות. צריך שתהיה

לעצמות ח"ס צ"ה מזד

התחברו כרצונו יתצרך אל

העולמות שמצדם הם כל

התוארים והשמות מחתלפים

לפעול ולהמשיך בהם אור

ושפעת קדושה מעצמותו

ית' כפי התעוררות המגיע

אלהים ממעשי האדם

של כל איש מעם סגולה.

אם נחסד. אם צמפט.

אם צדקה. אם צרחמים.

המעט ואם רב. ככה הוא

ע"ז האופן והשיעור בדקדוק

עצום במדה ובמשקל ענין

התחברותו ית' אל הכחות

והעולמות לשנות סדר

התקשרותם להמשכת שפעת

אורם. וכל פרטי הנהגתם.

אם לדין ורגו. אם לחסד

ורחמים. וגם שיעור הדין

והחסד המעט ואם רב :

ז"ש בהמאמרים הכ"ל שלא

ניתנו המצות חלל לנרף בהן

את הצרכות. היינו שצורך

גדול המה לנרף ולקק להפריי

הסגי

צרכה מעצמותו ית' המתחבר אליהם. וחכו
מלך העולם כמ"ס צרע"מ הכ"ל כד נחית
לאמלכא עליהו ויתפשט על צריין כו' והמנוחה
אוחנו ומקדשנו הוא עצמותו ית' ח"ס צ"ה לצדו
הסתום מכל סתימין. לכן תקנו בשלשן נסתר אשר
קדשנו וזינו :

פרק ד וטיעמו של דבר שכלל צרכה

צ' הצח" הכ"ל. כי יסוד

פנת אמונתו הק'. שכל מנחת כוונת לבנו בכל

הצרכות והתפלות וצקא'. אך רק ליחידו של עולם

אדון יחיד ח"ס צ"ה. אמנם לא שאלו מדברים

אליו צביכול על עצמותו יתצ' לצד צח"י היותו

מופשט ומופרש צביכול לגמרי מהעולמות כענין

שהיה קודם הצריאה. דא"כ איך נתארה ח"ו

בכל צרכותיו ותפלותיו צשום שם וכנוי צעולם

כלל. וגם דאס לא מצד שהראנו ית' שרצונו

להתחבר להעולמות ולאמלכא על צריין כפום

עובדיהו. לא היינו רשאי כלל להתפלל לעצמותו

ית' שיתחבר להעולמות ולאמלכא על צריין.

ולכן מקדימין אכחנו לומר אתה ה' מלך

העולם. פי' אחר שרצונו היה להיות העולמות

ולתחבר אליהם לאמלכא עליהו. לזאת צקשחנו

שיתצרך מקור הרצון לאמלכא כן לעלמין. וגם

שלפי צח"י עצמותו ית' צלתי התחברותו אל

העולמות אין מקום לתורה ומוצת כלל. וע"ז

נאמר (איוב ל"ה) אם חטאת מה תפעל צו וגו'

אם צדקת מה תתן לו או מה מידך יקח. וכן

כתבי (משליט) אם חכמת חכמת נך. כי לעצמו אדון

כל צ"ה. כל מעשה האדם הטובה היא אם רעה

איננה נוגעת לו צעום כלל ח"ו. והוא מאמרים

ז"ל צב"ר ריש פ' מ"ד אמרת ה' צרופה כו' אמר

רב לא ניתנו המצות חלל לנרף כו'. וכי מה

אפפת לי להקדיה לני ששוחט מן הצואר או

מי ששוחט מן העורף כו'. וכ"ה בתנחומא פ'

כל האוכל ואינו מזכך נקרא גזלן שנאמר גזל חביו ואמו כו'. ואין חביו חלף הקציה כו'. כי הוא גזל ומונע מהעולמות שפעת הדרכה והקדושה שהיה צריך להשפיע בהם ע"י דרכתו. וכן כל המקראות דרכי נפשי את ה'. דרוך אתה ה' אלקי ישראל כו'. וכל כיוצא בו. הכל הוא ע"י הענין. ומזה רצונו ית' להתחבר אל הבריאה. ע"י נאמר העבודה צורך גבוה:

פרק ה אמנם להבין עיקר של ענין החוספת ורובו דרכה בהעולמות ע"י

מעשי האדם. ומכות הענין צורך העולמות לה. הנה רז"ל אמרו. (דרכות י ע"א) הני חמשה דרכי נפשי כנגד מי אמרן דוד. לא

אמרן אלא כנגד הקב"ה וכנגד

הנשמה. (" מה הקב"ה מלא

כל העולם אף הנשמה מלאה

כל הגוף כו'. וכן אמרו

בויקרא דרכה פ"ד ודברים דרכה

סוף פ"ב ודברים דרכה"י מזמור

ק"ג ובתקונים ריש תקון ק"ג.

וכמו שביאר גרע"מ פ' פנחס

רנ"ז ב' ורנ"ח א'. וע' בע"ח

שער פנימיות וחיצונות סוף

דרוש י"א. תשרי"ל במס' ר"ה

כ"ד ב' ובע"ז מ"ג ב' דבריי

כל הפרטות מותרים חוץ

מפרטות אדם. ומפ' טעמא

דכתיב לא תעשון אתי לא

תעשון אותי. וכ"מ בצורה יתרו

פ"ו סוף ע"א ע"ש. ובנ"ד ריש

פכ"ז אמרו כתיב כי יש אדם

שכ"ז ס"ג א' ואינו

אחרי ככל שכתב כו'

לחמשה לכל מד ממש

מאמר דקראן ל"י נוסח

לדבריו כו' ע"ש. וכן

נח"ע הכוזב דברים

אמרו לחמשה בכל אדם

כו' לשחמורדע' לנ"ג

כו' וידע למקרי ל"י בכל

אדם דקד' ימות וז"ש

כתו"ס ד' פ"א ע"ד וא"י

למשל למה מלאין

לנפשים כמות דרכין.

וזמין מלאין ל"י בספירה

ידיעה ונמדה ידיעה.

לזמין לזאת לימיה

כו' לזמין לשמאלה כו'

לזמין לעמוד' דלמעני

כו'. כל לזאת כלקא

לדגא ידיעה. אלא

ודאי הו"ה חיכו בכל

ספירה וספירה כו'.

בזמא דנעי לזמא על

עלמא כלקא לימיה.

ובזמא דנעי כו'. וכלא

לנ"ג הו"ה דליו בכל

אדם כו'. וזמין

בספירה כו' אלקיו

בכל קראו אליו. אליו

ולא למדתי :

הסיני מכל הכחו והעולמות

הברואים. יתקרב ויתלכך

וג' כמשמע לנרף היינו לחצר

ולקשר כל הכחות והעולמות

הברואים מחוקקים ומסודרי

כפי הכוונה והרצון העליון

ב"ה. וממילא גם בית ישראל

עם סגולה יתאחדו בזה

המיוחד ית' לחלקו ונחלתו.

שרק ע"י התכלית בזה כל

המנות והעבודה הקדושה

כולה בכללה:

ודרו ענין הדרכה לו ית' בכל

הדרכו והתפל' שפירשו

הוא תוספת ורובי ממש

כמשמעו כנ"ל. שזה רצונו

יתב' מטעם כמות אחר ית'.

שחנק ונייחד ע"י הדרכות

והתפלגות הכחות והעולמות

העליונים. שיהו מוכנים

וראויים לקבל שפעת קדושת

אור עליון. ולהמשיך

ולהספיק בהם קדושת האור

ורב דרכות מעצמותו יתב' המתחבר אליה ומתפשט

בחוכם. וממילא יושפע זה התוספת דרכה

והקדוש' גם על עם סגולה. שגרמו וסבבו לכל

הכבוד הזה. וזה שאמר ר' ישמעאל כשיקשקש הוא

ית' מאתו ישמעאל בני דרכיו. יהי רצון שיכבשו

רחוקי את כעסן ויגלו רחמיך כו' ותחנהג עם

נניך במדת הרחמים ותכנם להם לפניך משורת

הדין. וע' ז"ח רות ס"ג ב' ר"ג פתח ואכלת כו'

ונרכת את ה' אלקיך כו'. ואר"י גדול כח דרכת

המוץ שמוסיף כח דרכה בפמליה של מעלה.

ולכן אמרו רז"ל (בר"פ כיצר מזכרין) ובז"ח שם

וע"ז כי רז"ל העשילו

התפירות יתב'

לעולמות. להתפירות

הנשמי' לבדן. אל

יפסח מ"ו סדורא

דבריהם. כמשמע

דומה למשל מ"ו.

באמת אין ענין ודמיון

ציניס בשום חופן.

כמבואר בזהר וברפ"ט

בהרבה מקומות ומקרא

מלא דבר הכתוב ואל עי

חדעיון אל. וגם כל מי

שעניי שכל לו. יעין

שאין אפשר ליקט דמיון

מהנכחים על הבורא

יתב'. ולא התשילו ז"ל

עצמות השמות לעצמות

הבורא ית'. רק לרצו זה

דמיון. שכל השמות

היו הם נכדא מאתו

ית'. כע"ז איך להשיג

עצמות לכמות לשמות

תואר ופעולה. אם לא

מזה התפירות לבין

מכ"ם הבורא ית' שאין

לשנינו רק מזה

התפירות

שער ב

אשמע קול אדם בין אולי .
 ארי"י ב"ם אית לן קריא
 וזחן דמחזור יתיר מן דין
 לאמר ועל דמות הכסא
 מות כמורא' אדם כו'. ובמדבר
 צה פירט חכמ' אדם תאיר
 גיו ארי"י גדול כחן של
 ניהאים שממין דמות גבורה
 ל מעלה לצורת אדם כו'
 "ש. וז"ה נקבלת רנה ס' ח'
 סוק ח' ונחנחומא פ' חקת.
 לאורה יפלא. כי אל מי

התפחדותו להעולמות.
 וגם היא הנחמח.
 שמאמר שאין להמשיכו
 לשום נכח. שגם כיע
 חוכמא חסר לגבי
 עכ"ע. ולכל דבר אשר
 ידמו. לא ישר. הוכרחו
 לנחור דרך דמיון לאין
 נכח רוחני וכענין
 הכח' יקרה היא
 משנייה. ואף שאין
 דמיון ועדקנין הסה"ק
 והשנייה. לזה סיים
 הכתוב עלמו הכי כל
 פסג' לא ישוו זה :

דמיון וכו'. אמנם הענין כמש"ל שכל השגתו
 ביכול אותו ית"ש. הוא רק מנד התפחדותו ית'
 העולמות. וסדר מנכ העולמות והכחות כולם
 עליונים ותחתונים יחד בכלל. מסודרים כביכול
 כל פרטיהם כתננית קומת אדם. כסידור כל
 רקי אבריו וגידיו וכל פרטי הענינים שבו
 התאחדותם ח' כתבירו. שהוא כוללם יחד בתוכו
 הכחות והעולמו'. כמ"ש לעיל בשער א. והוא
 גין השיעו' קומה המכר בדגריהם ז"ל במדרש'.

ד' בע"ח שער עיגולים ויושר עקב ב' וג' וד' שס
 כסוף השער דריש מהדורא תנינא. וכתב
 שזה רמז הכתוב ויבדל אלקים את האדם
 מכל העולם אלקים. ועי' עוד דריש שער הגלגל
 שער ציור עולמות אבי"ע שס. ועצמותו ית'
 תפשט ומסתתר בתוך כולם וממלאם והוא
 שמתא' דלהון. כביכול כענין הנשמה
 מתפשטת ומסתתרת בגוף האדם. לכן

דגריה
 חזרו ענין כל התלמי
 המכנים במורה
 פלי יתנך. פין יד
 ונכל וכיוצא. הכל
 מנד התפחדותו ית'
 להעולמות שס

להמשיך כלל חלקי העולם
 לחלקי אבריו האד' וכל עניניו
 שבו. ושהוא ית' הוא נשמת
 העולם כענין הנשמה לגוף
 האדם ע"ש. ודבריו ז"ל ראוי
 למי שאמנם. שכן מבואר
 בזוהר תולדו' קל"ד ע"ג ע"ש.
 ומדבריו ז"ל נשמע לדין
 לענין סדר כלל העולמות
 כולם יחד. ושורה כפיר' ל'
 שהאדם הוא איקונין ודיוקן
 מלכו של עולם ית"ש. כמ"ש

בסנהדרין (מ"א ח' ונ') לא
 תלין נכלתו כו' כי קללה
 אלקים תלוי. תניא אר"מ
 משלו משלמה ד' לשני אחים
 תאומים כו' אחד מיטוהו מלך
 ואחד יצא ללסטיות וזה המלך
 ותלואו כל הרוצה אותו
 אומר המלך תלוי כו'. ופירש'
 חף אדם עשוי דיוקנו
 של מקום. ובשמות דנה פ"ל מכה איש ומת וכו'
 משל לאדם שקפח איקונין של מלך כו' אמר המלך
 לא קראת כו'. שכל מי שהוא נוגע באיקונין שלי
 הוא חזד כו' כך אם הרג אדם נפש כו' כאילו
 הוא מעביר איקונין של מלך. ר"ל זה שסיים
 בסיפ' דקרא הטעם ע"ז כי נכלם אלקים עשה
 את האדם :

פרק ו' ובמו שנין חבור וקיום נשמת האדם
 בגופו. הוא עיי' אכילה ושתיה.
 ונכלם חפרד וחסתלק מהגוף. כן חיבור עצמותו
 ית' אל העולמות שכן סוד האדם הגדול. כרי
 להעמיד ולקיימם ולא תגעל נפשו אותם.
 גורה רצונו ית' שיהא תלוי בעסק התורה ומעשי

המזות

המזות ועבודת החפלה של עם סגולה. ונלחם
היה הוא יתנצח מסלק עצמותו ית' מהם.
וכרגע היו חוזרים כולם לאפס ואין. ולכן
אח"ל (תענית ג' ע"ג) מ"ד כי כארבע רוחות

דגד'ה

ע"ן זוהר ואלה כ"ג
ז' ארבע יסודין
אח"כ ע"ן קדמאי
ושמין לעילא.
ותחלק ועליו
עליהו קיימין.
ואינו לארבע ספרי
עלמא. ועי' רע"ג
פנחס כ"ז ז' דעל
ד' יסודין ענין
דבר גם שטין
ד' מלאכי המרכבה
היודעים ד' רוסות
העולם. ע"ש שש שטן
שמן ד' אותיות כו"ה
ז"ה. ושע"ז נאמר
הכתוב מלמעלה רוסות
ז"ה הכוח וכו' :

השמים פרשתי אתכם כו'
כשם שא"ל לעולם בלא
רוחות (*) כך א"ל לעולם
בלא ישראל. והוא שאמרו
בויקרא רבה סוף פ"ד דרבי
נפשי את ה' כו' וכי מה
ראה דוד להיות מקלס בנפשו
להקב"ה. אלא אמר הנפש
הזו כו' הנפש הזאת אינה
אוכלת בגוף והקב"ה אין
לפניו איננה כו'. וכן אמרו
בסגנון זה במדרש תהלים
מומור ק"ג ומה הנפש אינה
אוכלת ואינה שותה כך
הקדוש ברוך הוא אינו
אוכל ואינו שותה.

בהזכירם אכילה ושת"י יותר משאר ההגלות.
השמיענו זה הענין הגל. והוא שהגם שהנפש
ענמה לא אוכלת ולא שותה. עכ"ז הרי כל עיקר
חיבור הנפש עם הגוף כאחד וקיומו מספר ימיו
הקצוצים. הוא חלוי ע"י המאכל ושתיות הגוף.
כן הענין עם כי ודאי שלעצמות אדון יחיד א"ס
ז"ה אינו נוגע ח"ו שום מעשה המזות וחורה
ועבודה כלל ולא אכפת ליה כלל כח"ש. כך
הקב"ה אינו אוכל ואינו שותה. וכח"ש ב' המאמרי
הנ' פ"ד. אמנם כל עיקר ענין התחברותו
ית' אל העולמות שמסודרים כאחד כתבנית
אדם בכל הפרטים ואברי האכיל' כולם. גזרה
רצונו ית' שיהא חלוי במעשיהם הטובים של
עם קדשו. שהן המה ענין אכילה ושתיה

דגד'ה אל העולמות

ובכו שמיני (*) להעמידם
מחלל יש
מאכלים שנסם ולקיימו ולהוסיף
ק' לחזק ד' כח קדושתם
יסודי' הנוף שיהיו ואורם על ידי
בכסם הכלשון
ויש מחלל' שנסם התחברותו ית'
לחוסף כס הד' אליה' כראוי כפי
יסודות צדו
אבות. וכל עמל הרצון העליון
האדם להוסיף לו יתנצח שמו. וכ"ה שם נסמן
כס גופו ית' הכל לפי רוב
על כדי קו
צריאותו. ואינו המעשה של עם י"ג.
מסתפק באכילה סגולה שהמה (ישעיה ג') אמרו
מועטת צמחום
כדי קו מותו. מחקני ומאחרי כי פני מעלליה
כן גם הנפש לא העולמות שיהיו יאכלו. וכן ציחק
תמלא באכילה ראויים לקבל
מועטת של חורה
ומע"ס. וזה שפעת האור לו יש' ז' דמונה
כל האדם לנצח ותוסף קדושתו
חורה ולהוסיף
מזות עד שימנע מוספת ע"ס. וסם צ"ה פנחס
דב"י קדושה ובכחה ככ"ו סוף ע"ל דנשתחא
צעליונים ותחמוסים. ית' אחתפנת צמין דלוריתא
על כדי מדת הקו שנסה דליטון נהמא לה כענין
הגורל ית' שם צמח נהמא דגופא ונמלין דעלמא.
הגריאה. (כמבואר בע"ס ושם רמ"ד סוף ע"ג דנשחא
שכל עצודותינו הוא דלחשקתא צאורייתא מלפס
להמשיך ומקפידים בהתחברות אציה מחלל כו'. ועי' עוד
חור גדול. ית' על כדי שם רנ"ג ז' צה. וזהו
מדת קו אור היושר ענין שלחם של לדיקים
שהמשיך הוא יתנצח צמח לע"ל. וכח"ש דהע"ה
הגריאה לצורך הכרס מות מערוד לפני שלחן כו'. וזהו
וקיום העולמות): לנו למנו צמחין :

דגד'ה

וב"ה לפי זה הענין
מנש.
אכילה האדם למחיה כפי
וין מסיג פסולת. כפי
ענין מזון העולמות
ממעשיו הריקים. אס
מעט ואס הכנה. ולכן
קודם משא אדירה היו
מאכליו מוצרכים וסוקיי
מכל

ית' (*) כענין המזון שהוא
מוסיף בחצוף ומעין אוחו.
חכו ענין הכתוב לבו לחמו
בלחמי. שפירשו רז"ל
וברע"מ לו ל"ג ז' ופ' עקב
רע"א ז' על החור' ע"ש. היינו
בלחמי ממש. כביכול לחמו

יתנצח

אמונה שלו. והוא ענין מאמרו ז"ל ישראל מפרנסין לאציהם שנשמים :

פרק ז' וכן דהיפר. המעשים אשר לא טובים ח"ו. הם אל העולמות כענין המאכלים רעים. אשר יתבאר ענינו ב"ה. וכמ"ש ברע"מ פ' אומר ד' ט"ז ב' וד' ק' ע"א. ז"ל ביומא דריה נפיק ינחק בלחודוי וקרי לעשו לאטעמא לי' תבשילין דכל עלמא כל חד כפוס ארחוי' כו' ושביב על ערסי' דדינא וקרי לעשו ואמר וטודה לי ציד ועשה לי מטעמים כו'. ויהי אך ינא כו' ועשו אחיו בלחודוי טעין טעוני מעוודי דעלמא ויעש גם הוא מטעמים חדיד לשניה למטען טענות כו'. ויאמרו יקום אבי יתער דייקו ויאכל כמה עובדין בישין דכל עלמא כו'. ובתקונים ח"כ מ"ז ב' ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי מפקודין דעשה כו'. ופקודין דל"ת פרנסה לם"מ למאן דעצר עליהו. ולאלן הוה. קריב עשילינחק ואמר לי' יקום אבי ויאכל מזיד צנו. וס"מ בגינייהו הוה קריב לשמאלא לאטעמא לקב"ה מחובין דבני' דאינון מאכלין מרירין כו'. וברע"מ פ' פנחס רל"ב סוף ע"א וההוא לב לאו ארחוי' כו' בעכירו דעובדין דעמי. אלא נקיט כל דבריו כו' וכל זכוון וכל עובדין טבין. וכל ההוא עכירו וטופין ולכלוכא דאינון עובדין בישין אנח לכד דאחמר ב"י עשו איש שעיר כו' וכא' השעיר עליו את כל עונותם. וכ"א עוד שם כענין זה בסוף העמוד ע"ש :

ובשם שמאל הגוף כאשר אינו טוב ואינו מחקבל אל הגוף. אינו זן וסועד את הגוף. אלא נהפך בתוכו לפסולת חוהמא וטוהא. וגם הוא מחים ומחליש את כל הגוף. כי עי"ז איך הכפש מתפשט בתוכו כראוי. ולפעמי' יחלה מזה. כן הענין. שהמעשי אשר לא טובי' ורצוני' ח"ו. המה נהפכים בתוך העולמות לפסולת ולכלוך כביכול

מכלסיג ופסולת ואמרו (סנהדרין כ"ט ע"ב) שהמלאכים היו נולדין לו צמר ומסננין לו יין. (וענין זה הל"י וחסידות) שבי"ב גדלה כפ נפשו של אד"הר סוד אדם קדמאס. יותר מערך כל כמות עליוני העליונים. עד שגם המלאכים נלוו לו המאכל שיהא נורא עולה אש אלוכלה אש משאיב שאיב כל שום עניות המאכל שלמי ערכו הגבוה מאלו. וגם שמחת היין העליון היה מסתקן מכל שמרים שלמי גובה ערכו. וכענין יין המסומר צענבין). ואמר הסטא שעיני רע צטוב צמזון העולמות כפי קוץ ודרכו כו'. ומעין זה זכר ג"כ דור המדבר קודם משה העגל כענין המן שהפג גם שאר המאכלים ונבלם באציהם. כמאמר'ל צפ' י"כ (ע"ה צ') אלא מה אבי מקיים ויתדחה' לך כו' לאחר שפרסו. וכן אכז"ל (שבת ל"ב ע"ב) שלעמדי לבוא עמידה ארץ ישראל שמואל כו' :

יתב'. וכמ"ש צפ' עקב שם תקין פתורא למאריך כו' ע"ש. ובצ"ל בלק ר"ב סוף ע"א כי ממנו תאכל ההוא טגרא תקיפא כו'. דההוא זכאה כביכול איהו מפרנס לה ויהיב לה מזונא כו'. בג"כ כי ממנו תאכל ולית מזונא דהאי עלמי' אלא ממנו ע"ש. וע' עוד ברע"מ בהר"ק ע"א ובפרש' פנחס שם רכ"ד ריש ע"ב ובזהר שם רכ"ה ריש ע"ב צה. וכן אמר המגיד להב"י (צפ' בשלח) כענין המן דכל הכנזאים נריכים מזון כו'. ואפי' ספירות דאינון גאלי' נריכי כביכול מצינא כו'. והא מזונא דספירין איהי תורה ומע"ט דעבדין לתתא. ע"ש באורך. וברע"מ משפטים קכ"א א' קדש ישראל לה' ראשית תבואתו כו' ישראל אתקריאו אלנא רבה ותקין. ומזון לכלא צ"י. צ"י אורייתא דאיהו מזונא לעילא. צ"י

צלותא דאיהו מזונא כו'. ואפי' מלאכים לית לון מזונא אלא צישראל. דאילו דאיהו ישראל יתעסקון באורייתא. לא הוה נחית לן מצינא מסטרא דאורייתא דאמתילא לען. הה"ד עזחיים היא וגו' ולאינא דאיהי מזה. והרמ"ק ז"ל רמז הענין צם' אליהם הוצא דבריו צה צם' שומר אמונים ע"ש. ונחלעת יעקב וצדים ס' דרך

כביכול. והוא התגברו כחות הטומאה והקליפות (*). הרחמני ילנו. שנקראי קיא צואה כמאמר ז"ל בפסוק לא תאמר לו (ישעיה ל'). וכן אמר ברע"מ פנחס בדרך ל"צ הגיל וע"ש. ושם צ"חא רפ"צ ח' שנקראת אשפה מטונפת וצואה. וכ"ח בתקוני ח"ע ק"ט ט"א. ונז"ח צ"ח פ' בראשיתו ע"ג צ"ח איכר אטנפס שהוא הס"ח מסאנא. ושם צ"ח צהר ל"ט ע"ד ואין צואה לא יצארה כו'. ועי' בטע"מ להאריך פ' יתרו בזה. וכן הוא מקום יניקתם נשרש העלין עי' צע"ח שער הארת המוחין פ"ה. חה היה ג"כ ענין עבודת פעור. וכמ"ש במאמר התקוני הכ"ל ופקודין דל"ח פרנס' לסי"מ למאן דעבר עליהו כו'. חה ענין הכתוב אם רחן ה' את צואת בנות ציון. ח"ש צו"ח פ' אחרי ס"ט ח' צענן ירבעם כד ע"ד חרי ע"ל שאמר הקנ"ה להמלאכים הרי כל שפע דהו' יביא לכן אחת הפך לכן בזה מא. ונרמזה פנס וחוליקולקול גדול ותשות כח ח"ו בזה עולמו לפי ענין וחופן המעשה. ולפי מדרגתו באורו בזה עולמות. כי ח

הגדה

ובזה יונן מאמר ז"ל (מגילה ב"ה פ"ב) כל לילנותא חסינא צר מלינותא דע"ז דשריח. דכתיב (ישעיה מ"ד). כדע כל קורם בצור כי לא יכלו עליו משא. ולכאורה לפ"ז יפלא מאד מ"ס פ"ה דח"י ענינא חס סקיים ואני אקצול וחמלם. ומעורר נפלאותי ע"ז. וע"פ דכתיב אלה הוא מבורך למעבד. כמ"ל שכל מה שאנו מדרגים צו ית'. הכל הוא רק מלד התפארותו יתבדק להעולמות שמקורדים כולם כאשר כתבתי דמות אדם כביכול. בכל האצרים והענייני שצו חמם. וכל מעשי חס ישאל המה להעולמות כענין הוון לגוף. והמעשי אשר לא מצוי ח"י. המה נספכים צמוכס ללכלך וקייטות וסם כחות הטומאה. וזו שאמר הכתוב. סכ"ז ח"ה יכולה להחשק ולקצול למלכ ולהוליא כהונן משא הוהאנא שטממא חסם אלה קרשו כרעו ימיו כו'. היינו שאין להם שום כח עניניו שיוכלו לגרש ולהוליא חמלם הוהאנא חמלם. לא כן הוא ית"ש נרמז פל"ל. כי חמלם צמטט ידו ואינו ממחר לפלות ח"ו צמטט ח' כל הכחות הדין והקליפות שכן הסיטות והלכלוך שצמטטו בזה עולמות המקבילים ומכוונים

באותן העולמות שאותן המעשי מגיעי עדיהם. אין ההתפשטות והתחברות עצמותו ית' בהסעל השלימו' האמיתי כראוי כפי כוונת רצונו ית'. דלא שרי באתר פנים כל עוד אשר עין תלאתה בתוכה ומנולתה לא רוחץ. ומאחר שכל העולמו' בכלל הם מקושרים ומיוחדים אחד. ממילא גם כל העולמות מרגשים מעט צמקת מזה הפגס. ואינם חוזרים לאיתן בריאותם ותקונם האמיתי כמקדם. עד אשר יתרוקטו אלן כחות הטומאה. ע"י קיבול האדם עונשו הראוי לו. וכמ"ש ברע"מ פנחס ר"ד סוף ע"א וריש ע"ב שם ע"ש. שעי"ז

לאצרי מצלי האצלה שכלם. כי היומאריצין ח"ו את כל העולם. לא שהם נשאלם וסובלם כביכול. וממלסם מהעולמות כהונן מעט מעט. לפעול הדין בעולם על ידי יסורין מעט מעט צמטט זון. כענין הכתוב (עמוס ג') רק אמכס ידעמי כו'. ע"כ חשקוד עליכס את כל עוונותיכס. כידוע מאמר ז"ל על זה (ע"ז דף ד' ע"א). עד שצדקות היעיס יתרוקן לכלוך הסיטות הס כחות הטומאה מהעולמות מכל וכל אשר שיוגמר קיצול עונשו של האדם. כמ"ש צגנים שאמר צמטט קיבול הפונס הם כלים מלאכים ואז ימורו העולמות לחמץ צריאותם ותקונם הראשון. והכן:

ממילא מנו יגורשו וכרע ספו חמו. ועי' לעיל בשער ח'. ואז ממילא מתרפא הפגס והקלקיל של העולמות ונטהרים מחלאת זוכמתם וחחרי' לתקונם הראשון. או ע"י התשובה שלימה אמיתית. שמנעת עד שורשה העלין הנקרא עולם התשוב' עלמא דחירו ונהירו עלאה דכלא. ומשם מתעורר ונמשך אור עליון קדוש. אשר הוא מי מקוה טהרה לרחון ולטהר כל לכלוך פסולת כחות הטומאה. והס צטלים וכלים. והוא ענין הכתוב אם רחן אדני את צואת בנות ציון. וכן חרקתי עליכס מים טהורים וכו': פרק ח וודו מאמר ז"ל (ב"ק כ' ע"א) כל האומר הקנ"ה ותמן הוא יותרון חיובי. אשר לכאורה נפלאה. וכבר נתבאר קצת

שער ב

קצת למעלה בשער א' פרק י"ב. ולדברינו כאן הענין יותר מבוחר בטוב טעם שאינו ע"ד הנקימה ח"ו. אלא שכן שמשע האדם שאם יאכל מאכל שצטבעו הוא מקלקל ומזיק לגופו. יחזיק לו אותו הנואכל. ואם יחלה ממנו. ואם כס המות הוא ימות ממוט. ובעצמו נתחייב בנפשו. כן הוא בענין העונות של הנפש החוטאת ח"ו. כיון שכן קצת הוא ית' בראונו טבע סידור מזגם ועניניהם של העולמות. שמעשי האדם הטובים או רעים ח"ו הם בענין מאכל ומזון להם. אין שייך והרנות נזה. והוא מוכרח להריק לכלוך הטומאה שהגביר בעונו בהעולמות ע"י ח' מז' התקונים הגל':

ועתה תחזה וזין תבין. ענין החוספת ורבויה ברכה. ומה רב עוצם צורך עבודתו הקדושה בכללה. אל עצמות קיום העמדת העולמו' ולהמשיך ולהשפיע בחוכם רב ברכות ותוספות קדושה. מזדהחצרות עצמותו יתב' אליהם כפי הרצון העליון ית"ש. בענין האכילה והמזון כגל'. והוא ראוי וכבודוית' מטעם כמס' אהו ית"ש אשר אין ביכלתו להשיג. וראוי לכל איש מעט הקדש אשר לבו חרד שיהיו מעשיו ראויים לפניו ית'. לצדק זאת המחשבה וטובה הכוונה הראויה. בעסק התורה. ומעשי המצות כולם. להמשיך ולהוסיף ע"י אותו המזון קדושה ואור חדש בהעולמות:

פרק ט ובפרט צעת עמוד להחפלה לפניו יתחדך. אשר בשעתה

הנויחדת לה. היא עיקר הגדה' המזון להעולמו' ולנפש האד' תמידית תקווה עצמו (*) וכמ"ש בזהר בראשית כ"ד ח' מזונא דילי' גלותא דחשיבא לקרבנא. (אח הכנס אחד תעשה וברע"מ' אמור הגל' בפ"ו

ורבקה אמרה אל יעקב בר. לחמערך איהו באינון מטעמ' דילי'. ויעקב אחער מתחא' מתלבש בגלותין ובעותין בר', ויאמר מי איפה הגד ציד בגמ' גלותין ובעותין ואוכל מכלומו'. ובפ' פנחס רל"ה ח' ויאכל מציד בנו אלן אינון גלותין דאזלין ומתחרבין בר'. ובזהר ש"ס רכ"ו ח' וב' ציאר כל סדר הכתוב אכלתי יערי וג' ג' על סדר מטבע התפלה כולה מראשיתה עד סופה ע"ש. וכן ברע"מ ש"ס רמ"ד ח' פירשו ג' על סדר התפלה צאופן אחר קצת ע"ש. ושם רמ"א ח' ב' אר"ם על ראש דא חסיד לב"ג לטעום כלום עד דייכול מלכא עלאה ומה איהו גלותא בר' עד דמלכא עלאה אכיל והיינו ג' ר' ו' אחרונות. כיון דאיהו אכיל בר'. ע"ש בזהר. והכל על הכוונה הגל'. שהיא המשכת תוספת קדושה וברכה ונהירו לכל עלמין. וכמפורש בזהר ויחי הגל' ע"ש היטב. וצריך העונד האמיתי לכיון לה: נישם ככדן ג' עקרי אצרי האכילה כד' לב' מוט. אשה ככד. ריח נלב. נישם צמות. (ובציאור עניינם אכרי' להאריך). שעל ידם מתיששין הג' צמי' נכין שעיקר משיכנס הוא בתוך א' ג' אצרים ועוד דבנא עלאה מייחל צמי' נשמתא לנשמתא סוד טרם הנשמה הדבוקה כניכול בו ית' והוא לה'. ולכן ארז"ל (ברכות כ"ה ח') צומן שבת המקדש היה קיים מצד מכפר. עקשיו שלחנו של אדם מכפר עליו:

נלכותהון דלדיקייא כו. מיטנגין דיתרבי ויחוסף
רבות קודשא לכל מאן דאנטריך נלכותהון
דלדיקייא. וכתוב מפורש (משלי ט"ו) ותפלת
ישרים רצונו:

ולכן קראו ר"ל את ענין התפלה דברים
העומדים ברומו של עולם. (ברכ"ר ע"ב)
היינו שהדברי עצמם הם חיבות התפלה עומדים
ברום העולמות. ובזהר ויקהל ר"א ח' נלותא
דב"ג איבו פולחנא דרוחא. איבי קיימא דרזין
עלאין ובני נשא לא ידעין. דהא נלותא דב"ג
בקעת אוירין בקעת רקיעין פתחת פתחין וסלקא
לעילא. וע' בע"ב שם ובדף ר"ב ע"א ורש"י ע"ב
נורא נפלות ענין עליות כל מלה ומלה נלכותא.
ובריש פ' ואחחן ר"ם ריש ע"ב נשעמא דלכותא
קיימא כל אינון מלין דאפיק ב"ג מפומיה
בהאיא נלותא כלהו סלקן לעילא ובקעין רקיעין
עד דמטו כו' ומתעטרי כו' :

ורוא מעורר בקולו דלתתא את הקול העליון
קול גדול הידוע בזהר. (וכמ"ש ב"מ)
בזהר נלכותא סלקא לאשכחא ברכאן מעומקא
דכלא. (והוא הקול גדול): וז"ש הקול קול יעקב.
שלקול תפלת האדם מתעורר לעומתו הקול
העליון. ולכן דר"ל (תענית י"ו ב') ע"פ נתנה
עלי בקולה ע"כ שנאמיה ואמרו זה ש"צ שאינו
הגון. ר"ל שאין נמצא רק קולו לבד ולא גרם
קולו לעורר גם הקול העליון עמו. ז"ש
נתנה עלי בקולה לבד ע"כ כו' : וזש"ה (יואל
ב') וה' נתן קולו לפני חילו. ולזאת אף
שקראו ר"ל את ענין התפלה עבודה
שכלל. עכ"ז אגמרו מקראי דחנה שצריך
שיחמוך בשפתיו:

פרק יא ופ"ש לפני חילו. רמז זה העיקר
הגדול של ענין התפלה. שכלל
כוונתה הוא. לכין רק להוסיף בה נקדושה.

שכמו

פרק י ולא זו בלבד שנתנית צדק אתה
שפירושו הוא תוספת רבוי
ברכה ושפע שיך זאת הכוונה. אלא שגם בכל
חינה וחינה מכל נוסח התפלה. שיך ג"כ זאת
הכוונה הק'. כי כל חינה מהתפלה או של חינה
ברכה. היא העולה למעלה מעלה ע"י מארי
קלין וגרפין דנטלין לה. לפעול פעולתה בשרשה
העליון המיוחד לה. והוא נעשה בזה כניכול
שוחפו של יוגר בראשית. לבנות ולנטוע כמה
וכמה עולמות. כמ"ס בתקונים תקון י"ח ל"ה
ב' וכד ב"ג אפיק הכלים ודבורים נלכותיה כמה
עופין פתחין גרפיהו ופומיהו לקבלא לון.
הה"ד כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל
כנפים כו'. ונטיל קב"ה אינון מלין ובני כהון
עלמין דאחמר כהון כי כאשר השמים החדשים
והארץ החדשה כו'. ורוא דמלה ואשים דברי
בפיך וגו' לנטוע שמים וגו' ולאמר לציון עמי
אתה א"ת עמי אלא עמי בשותפי. וכ"ה שם
בתס"ט ק"ו ב'. והמשכיל יבין מדעתו שלא
לחנם הוצרכו לתיקון תחנה קטנה ותפלה קצרה
כו' ק"ב זקנים ומהם כמה נביאים. אלא שהמה
השיגו ברות קדשם והשגת נבואתם העליונה
ונהירא להו שנילין דכל סדרי בראשית ופרקי
המרכבה. לזאת יסדו ותקנו מטבע ברכות
והתפלות נאלו התיבות דוקא. מאשר ראווהשיגו
איזה דרך ישכון אורה של כל חינה פרטית מהם
אשר היא נצרכת מאד לתיקון רבוי עולמות וכחות
עליונים וסדור המרכבה. וכמאמרם ז"ל בעבודה
צורך גבוה. חכו ענין מאמרם ז"ל שהקב"ה
מתאזהר לתפלתן של צדיקים. ובתנחומא פ'
תולדות אמרו ולמה נתעקרו האמהו' אר"ל שהיה
הקב"ה מתאזהר לתפלתם. ובזהר תולדות קל"ז
א' ת"עשרין שנין אשמהי יצחקעם אחתיה ולא
אולדת עד דלני נלותיה בגין דקב"ה אחרעי

כמאמרם ז"ל (שנת כ"ה ח') אין יסורין בלא עון. ואם לא אפוא. נפש החוטאת צמה תחכפר: אמנם תכלית הכוונה. צריכה שתהיה רקצורך גבוה. כי במקום שיש חילול שמו ית' כגון צרת כלל ישראל. באמור עשה' אלה והמה מוכים ומעונים. מחוייבים לנקש ולשפוך שית לפניו ית' על חילול שמו ית'. ואך למען שמו יעשה. וגם היחיד על צערו

הגדה ואלו כי האופנים. רמזם הנחל שנים צמחה פ"ג דר"ה. והם כאשר ידים משה ידו וגבר ישראל כו'. וכי ידיו של משה עשוות מלחמה כו'. אלא לומר דכ"ה כ"ה דכ"ה חתה חומר וכו'. הכה האופן ה' הכ"ה במקום שיש חילול שמו ית'. אמר שמו לנו הכחוב במלחמה עמלק שיהיה חתה חילול שמו ית'. כי דעו מאמרם ז"ל בפסיקתא משל לאמצעי וכו'. וכן אמרו שם שהיה חותך חילול ודקון כלפי מעלה. ז"ש והי' כאשר ידים משה וכו' וכי ידיו של משה וכו' אלא כ"ז שהיו ישראל התחליתין רק כלפי מעלה לבד. שלא הייתה נקמת חפלתם לפניו ית' על צערו לא רק על חילול שם אלהים שנשמים ית' ש. היו מחגגרים גם הנה. ואם לאו כו'. ואמר עוד שגם במקום שאין חילול השם דבר. רמז לנו הכחוב צענין נחש הנחשת. אופן וענין הנקשה והתפלה הרגוים לפניו ית' ש. וכי נחש ממת וכו' אלא צומן שהיו משליכין צער עולמים מחד לבמדי. והיו התחליתין ושופכין תמנחם ונקשתם רק על גודל הצער של מעלה שגרמו צעת עשיית' העון ר"ל. וגם הצער של עשה שנעשה למעלה משמח שהמה שריים עשה צער מ'סורי הערוב צערים. אז היו מתפאחין כו':

הגדה ופ"ש קלני מרדכי. קלני מזרועי (*). ואמר צמחות רבה פ"ג. ונחזית בפסיק אני ישנה. תמתי כו' מה התאומים הללו אם חש אצראשו חזיר ומרגיש. כן אמר הקב"ה עמו אנכי בצרה. ובתנחומא ס"פ אחר

שכמו שהאיש מאכיל החיל משליך כל ענייניו וצרכי עצמו מנגד ומוסר נפשו בצרכיו רק על כבוד המלך. שישג הכתר מלוכה של אותה המדינה ותנשא מלכותו. כן ראוי מאד להאדם הישר לשום כל כוונתו וטוהר. מחשבתו בתפלתו רק להוסיף תת כח בהעולמות הקדושים. ולעורר בקולו הקול העליון לאמשיח מניה צרכא ונהירו לכלא. להעביר רוח הטומאה מן העולם ויחוק עולם במלכותו ית' ש. ולא על ענייניו וצרכי עצמו כלל. ועיניו הרואות צנוח תפלת ר"ה שהוא מסודר מראשו עד סופו רק על כבוד מלכותו ית' ש שתתעלה בכתחלה קודם חטא אד"הר. וגם נוסח תפלת כל השנה. אף שלפי פשוטו הגדלה רובו ככולו מסודר על עניני צרכי עצמו. ודאי צדור לכל מצין וממקומו הוא מוכרע שלא כיונו אנשי הכנס' הגדולה על הגדלה מפשוטי פ"ה המלות לבד וכחש פ"ה. ותפלות נגד תמידין תקנום שהיו עולות כליל לאישים כולה לגבוה סלקא ולא היה בהם חלק הדיוט כלל:

ואף דהלכתא גמירא לה ב"ש. שהיחיד רשאי רשאי לחדש דבר בתפלתו על צרכי עצמו וצער. בכל צרכה לפי ענינה. גם צרה צריך שלא תהא תכלית כוונתו על צער. ולא זו הדרך הנכונה לישרים בלבנות. כי באמת יפלא איך שיך לנקש להתחנן כלל לפניו ית' ש. להסיר מעליו צערו ויסוריו. כמו צענין רפואות הגוף. הרופא משקהו סמנים חריפים. או אם הרופא מוכרח אף גם לחתוך אבר אחד לגמרי שלא יחפוט ארס החולי יותר. האם יתחנן אליו החולה שלא יסקהו הסמנים או שלא יתחוך האבר. אלא החולה עצמו שוכרו לכך. כן איך ישפוך שית לפניו ית' ש להסיר מעליו היסורים. אלא המה רטיה וסמא דחיי לכפר עונותיו.

סכנת נפשו. כח"ש (משל כ"ג) הכוין כל חליתי
הלמוני כל ידעתי. אמנם אצו לבו מתמרמר מאד
ע"ז וכאשר הרופא קשרו בשברי והניחו רטי'
ותחבשות מסמנים חריפים. והכן מר צורח על
הכאב שלו מהסמני' החריפי' האוכלי' בשרו. ועם
כי אצו ומצטער לנעקתו ורבות אנוחיתיו עתה. אין
ערך כלל הצער של עתה נגד הצער והיגון הראשון
שהיה לאצו בעת שנפל ושיבר עצמותיו אשר כמעט
נתיאש מחייו אז. כן ממש ע"ז האופן. הוא ענין
העון ר"ל. שבעת שהאדם עושהו הוא גורם
למעלה צער גדול ועצום לאין ערך. והאדם עצמו
אינו מרגיש אז צרה כלל. ולא ידע כי בנפשו הוא.
כי הוא נחשב אז כמת ח"ו במאמרם ז"ל (בר"פמי
שמהו) רשעים בחייהם קרויים מתים. ויש
עונות שעל ידיהם נפשו נכרתה ח"ו לגמרי
מהתקשרות חבל הקדושה. אבל הוא ית"ש אז
הרחמן. כביכול בצרתו לו צער. ומרוב רחמיו
וחסדיו ית"ש שולח לו יסורין אשר המה רטיה
ותחבשות למרק עונו ואז האדם מרגיש כאב
יסוריו ומצטער. ובה מתעורר ג"כ צער למעלה
כנ"ל. אמנם אין ערוך כלל זה הצער נגד הצער
שגרם למעלה בעת עשותו העון ח"ו. ולכן כשכל
תכלית תפלת האדם לפניו ית"ש להסיר מעליו
צעריו. הוא רק על הצער של מעלה המשתתף
עמו בצעריו. ושב ומתחרט באמת על עונו שגרם
על ידו הצער של מעלה. אז היסורין מסתלקין
מעליו. ולא עוד אלא שמודדין לו כמדתו וכופלין
לו פרנסתו. נגד הב' מיני צער שגרם למעלה
ועתה מתחרט על שניהם. וזונות מתהפכין
לו לזכיות :

והוא שרר"ל בחנה (ברכות ל"א ב') והיא מרת
נפש ותתפלל על ה'. שהעוה דברי' כלפי
מעלה. ר"ל ה"ם שהיא עצמה היתה מרת נפש
עכ"ז השליכה צערה מנגד ולא חכפה לה להתפלל

ע"ז

שסתמלין ומאריעלמח
מה כח"ש צור. ועי'
כענך ישאלל גוי אחד.
כי מי גוי גדול וכו'.
וכן כל הספוקים דשם
הם רק שפני ישראל.
וכלו כח"י צלדעני
והוא כענין חס ה'
האמת היום וחי'
האמיר היום להיות לו
לעם סגולה כו'. שכונו
שסתמלין שללו כח"י
שפני הקד"ם. כן תפלן
שלו כביכול הם שפני
שלנו. ששם הוא ענין
הסתדקות. והוא ענין
הכתוב ישראל אשר נך
חספא סוד התפלן
דמאריעלמח. שסתמלין
נקלים פאר כעשרו"ל
ועי' זוה' בשלח ס"ב ר"ס
ע"ז. לכן שאד' ומצטער
ואז אין ההתקשרות
והסתדקות' כביכול בין
האדם לפניו ית' שמו
בשלימותו כדלור. הוא
ענין קלבי ונראשי קלבי
מזכרעי ששם נקמות
התפלן ששם היה דלוי
להיות ההסתדקות
הקדושה :

אצרי כל ישועה שבה
לישראל היא של הקנ"ה
שנאמר עמו אנכי בצרה כו'
(ר"ל ומסיים ואראוהו
בישועתי). הישועה שלך
היא שגא' ולכה לישועתה
לנו. ובש"ט תהלים מזמור
י"ג יגל לבי בישועתך אר"א
זה אחד מן המקרא' הקשים
שישועתו של הקנ"ה היא
ישועתן של ישראל. בישועתו
אין כח"י אלא בישועתך
כו' ישועתך היא ישועתנו.
ועי' זוהר אמור ז' ריש ע"ב
בענין הכתוב לה' הישועה.
וחכו עמו אנכי בצרה. היינו
שמן המזר משתקאותו ית"ש
אז חללנוהו וכו'. וכשהאד'
אין מרגיש צערו מיסוריו.
מגודל מרירותו מצערו
כביכול. המרירות הללו הן
כן עצם מירוק פשעיו.
ומתכפר צרה עד יסוריו

עצמו גדלין הימנו (וכן הן הגבורות קדושות
כדרכו ית"ש להמתיק מר במר. והוא תיקון
המדות בשרשן):

פרק יב ולכן אח"ל (ברכות ס"ג א') כל
המשתתף שמים בצער וכופלין
לו פרנסתו. והענין כי מלבד זה הצער שנעשה
למעלה כשמקבל עונשו ביסורים ר"ל. אין ערוך
ודמיון כלל זה הצער של מעלה נגד עונש הצער
שגרם למעלה בעת עשותו העון ר"ל. כענין הבן
יקר שנחפתה ביינו ונפל לארץ ונשבר מפרקתו
וגופו והוא מיסוק. והוא עצמו אינו מרגיש אז כלל

שער ב

התפלה היא לנו עתה במקום עבודת הקרבן שהיה תלוי כולו במחשבותיו של הכהן. שבמחשבותו היה יכול לפגול. וע"י קדושת מחשבתו היה הקרבן מהעלה לריח ניחוח לפני ית' :

פרק יג והעצה היעוצה על זה. הוא כמו שאמר המגיד להב"י באזהרה

ב' שגרים הספר מגיד מישרים ז"ל. לזהר מלחשוב בשעת תפלה בשום מחשבה אפילו של תורה ומצות כי אם בתיבות התפלה עצמם.

דוק בדבריו שלא אמר לבוון כוונת התיבות.

כי בלחמ בעומק פנימיות כוונת התפלה. אין להנו יודע עד מה. כי גם מה שנחגלה לנוקצת

כוונת התפל' מרבותינו הראשונים ז"ל קרישי

עליונין. ועד אחרון הרצ הקדוש איש אלוקים

נורא האר"ל. אשר הפליא בגדיל לעשות כוונות

נפלאים. אינם בערך אף כטפה מן הים כלל

נגד פנימיות עומק כוונת אנשי כה"ג ונתקני

התפלה. שהיו ק"ב זקנים ומהם כמה נביאים

וכל מדין יבין. דלא איתא אנש עלישטא שיוכל

לחקן חקין נפלא ונורא כזה. לכלול ולגנוז

במטבע תפלה קבועה וסדורה בנסח א'.

התקנים של כל העולמות עליונים ותחתונים.

וסדרי פרקי המרכבה. ושכל פעם שמהפליין

יוגרים תקונים חדשים בסדור העולמות והכחות

והמשכת מוחין חדשים אחרים. שמעת שחקניה

עד ביאת הגואל ב"ב לא היה ולא יהיה שום

תפלה בפרטות דומה לחזרתה שקידם לה

ואחריה כלל. דלבושין דלגיש בצפרא לא לגיש

ברמא ודלגיש ברמא כו' כמ"ש בתקונים חכ"ב.

וכן כל יום לחזרו שלפניו ואחריו. ולכן אר"ל

(חגיגה ט' ע"ב וזרבה במדבר פ"ט) מעוות לא

יוכל לתקון זה שגטל ק"ש כו' הו' תפלה כו'.

וכמ"ש באורך בפע"ח פ"ז משער התפלה ע"ש.

והוא בלתי אפשר אם לא ע"י הנבואה העליונה

ע"ז כלל. אלא שהטיחה דברי תפלתה לפניו

ית'ש על הצער של מעלה הנעשה מחמת שהיא

שרויה עתה בצער. ולכן אמרו שם שגם משה

הטיח דבריו כלפי מעלה כו' אל תקרי אל ה'

אלא על ה'. ולפי פשוטו מי הכריחם לר"ל

לדרוש אל תקרי ולומר שהטיח דברים כלפי

מעלה. אמנם למעלותא הוא דדרשו הכי

וכמ"ש. (ואת פני מדין להבין עד"ז מ"ש שם עוד

שגם אליהו הטיח דברים כלפי מעלה שגא'

ואתה הסבות את לבם אחורנית (מלכים א'

י"ח). והוא כענין צור לבני וכו'. וע' זוהר

חרומה קכ"ח ריש ע"ב. וכמ"ש (ישעיה כ')

ובפשעכם שולחה אמהם. השיג אחור ימינו.

זהו ואתה הסבות את לבם אחורנית. וכן

מפורש בפע"ח שער הק"ש פ"ח ע"ש):

ואם נענין תפלת היחיד על צערו. נריך שתהא

כוונתו רק צורך גבוה לזד. כ"ש במטבע

ברכות התפלה הקבועה וסדורה מאנשי הכהנים'

הקדושים. ודאי ראוי שלא לבוין בהם כלל צורך

עצמו הנראה מפשוטם. אלא צורך גבוה לזד.

להמשיך תוספת רבוי ברכה וקדושה להעולמות

מזד התחברותו ית'ש אליהם. כמ"ל באורך:

ואף שגם רז"ל אמרו (ערוגין ס"ה א') יכולני

לפטור כל העול' מדין תפלה שגא' שפזרת

ולא מיין. ומה נאמר עתה בדורות הללו. אשר

כל איש הוא כסוכב בראש חבל וזלג יומים כל

הימים מעול גיעת הפרנסות. ולא את אין איש

שם על לב לפנות לנו ומחשבתו מזלזלי

טרדותיו העצומי' בהבלי זה העולם השפל.

להכין עצמו לקראת אלקיו ית'ש. עכ"ז ודאי

שכל א' לפי שכלו והשגתו. מחוייב לשית עצות

בנפשו ולבקש תחבולות מלחמת מזה. להמלט

מזלזול המחשבות אשר לא טהורים שמתחונן

דעתו עליו לעבודת התפלה כראוי. כי עבודת

כי מינינו נכמה מקומות במקרא ובדברי רז"ל שהתפלה נקראת נפש נפש. כי כמה הלכות גברותי בעיקרי התפלה איכא למשמע מקראי דתורה. וכתוב זה ואשפוך את נפשי לפני ה' . וכתוב דברי נפשי את ה' . הללו נפשי את ה' . ורז"ל בפ"ק דברכות (ה' ע"ב) אמרו שנים שנכנסו להתפלל וקדם א' וזה להתפלל ולא המחין את חבירו וינא טורפין לו תפלתו בפניו. שאל טורף נפשו בחפו וגו' . פרשי לך אומר אשר גרמת לך לטרוף את נפשך בפניך וזה היא הנפש זו תפלה כמו שאל ואשפוך את נפשי כו'. והענין שעבודת התפלה

היא במקום עבודת הקרבן (*) וכמו שענין הקרבן היה להעלות נפש הכהמה למעלה. ולכן עיקר הכפרה היה תלוי בזריק הדם הוא הנפש. וכן הקשרת האימורים עיקרם היה לכוונת העלאת הנפש. כן עיקר ענין התפלה הוא להעלות ולמסור ולדבק נפשו למעלה. כי כח הדבור של האדם נקרא נפש כח"ס ויהי האדם נפש חיה ות"א לרוח ממללא. וכן נרא' לעין שכל דבר שהאדם מוציא מפיו. יוצא מפיו רוח והכל הלך. והדבור הוא עיקר נפש האדם שזה יתרון האדם מן הכהמה. א"כ כל תיבה היוצאת מפי האדם היא כח וחלק מנפשו : לזאת

ורוח קדשו ית' אשר הופיע עליהם הופעה עלומה בעת תקון נוסח מטבע התפלה והברכות. שם הוא ית"ש נפיהם אלו התיבות ספורות וגניזות בתוכם כל התקונים. לזאת מי הוא אשר עמד בסוד ה' על עומק כוונתו ית"ש. איזה דרך ישכון אורה של כל תיבה פרטית מהם :

אלא העיקר בעבודת התפלה. שנעת שהאדם מוציא מפיו כל תיבה מהתפלה. יצויר לו אז במחשבתו אורו התיבה באותיותיה כזורתה (*) ולכין להוסיף על ידה כח הקדושה שיעשה פרי למעלה

הדגם שהלכה פסוקה להרבות קדושתם ואורם. כח"ל בפ"י שלכן נקראת התפלה דברים העומדים ברוחו של עולם שכל תיבה נזרתה מזה היא העולה למעלה מעלה כל אחת למקורה ושרשה לפעול פעולות ותקוני נפלאים. והיא בגולה נפלאה בדוק ומנוסה למרגלים עצמם נזה. לבטל ולהסיר מעליו נזה כל מחשבות ההבלים הטורדות ומניעות טהרת המחשבה והכוונה. וכל אשר יוסיף הרגלו נזה. יתוסף לו טהרה במחשבתו בתפלה. והיא כוונה פשוטה :

פרק יד אמנם ניאור הכתוב הנ"ל בתחלת דברינו ולעזרו כו' וככל נפאשם. שעבודת התפלה השלימה צריכה שתהיה עם הנפש. הוא ענין גדול ליודעים ומצינו קצת. ובאשר יתמיד האדם תפלתו בזאת המדרגה שיתבאר חיי. יתוסף לו טהרה על טהרתו.

שלא תהיה עבודת חפלתו
רק בהנפש ורעותא עלאה
דילי'. והוא. שקודם עומדו
בהפלה צריך לבטל ולהסיר
מעליו במחשבתו כל תענוגי
הגוף והנאותיו וכל עניניו.
עד שיוקדע במחשבתו
למאס הגוף כאלו אינו בעל
גוף כלל. ורק נפשו לנדה היא
המדרגת חפלתה. ובדרגו

כל חיבה שהיא כח ותלך
מנפשו. ודניק זה רעות'
מאד ליתן ולשפוך זה נפשו
ממש לגמרי. ולהדביקה
בשר העליון של תיבות
התפלה העמודים נרדמו
של עולם וכמ"ש נזכר
ויקבל הנר בהגה"ה ונצוד
דפומי' ושפופתי' מרחשן
לבי' יכוין רעותי' יסתלק
לעילא לעילא ליחדא בלא
נרדא דרזין דתמן תקיעו
דכל רעותין ומחשבתין
נרדא דקיימא נא"ם. ואז
יחשב באלו הוא מסולק
מזה העולם. והוא מבני
עליה למעלה. עד שגם אחר
התפלה יקשה לו מאד
להפנות מחשבתו לענייני
זה העולם. ויהא צעינו
כאלו ניפל ומטפס ויורד
מאגרא רמא לבירא
עמיקתא. וכענין חסידים
הראשונים שהיו שוה"ש עשה
אחת גם אחר התפלה.
והוא שכתב ג"כ הארי"ל
הטעם ע"ז כדי להשקות
עוד המוחין וכו'. והוא
ענין מאמרו ז"ל (יבמות
ק"ה ז') המתפלל צריך
שיתן לבו למעלה. וכ"כ
תרגומו ותתלהט אהבתו ית'
בכח נפשו. עד שיהא חושק
ומתאוה באמת שדבריו
עתה

טו חוץ עומד צעצעמק
 שטאט למעס חשני
 פעי זע חתים תפלתו
 לאו יתלכעני המקום
 פאר מורי הרב נרו
 עיכל ר"י וואלדע
 שר"י הי' תלמיד קדוש
 ה' הרב"ן ז"ל ודער
 ה' המה דברי הרב"ן
 ז"ל פאר אורי פערק
 אהמעטני מעשו וכו'.
 וז"ל עס ווערענעם
 ענייני עוה"ז ואינם
 נאשימם עליו וכל
 אינם צעלי גוף. וכל
 כוונתם וועמענעם
 צוראם צלצל. אהר
 הי' העיניקטונדן וואס
 צעקע נעמען שטע
 הנכדע ימיו לעד געווע
 ונפאם. וזעו ג"כ
 מה שכתב ר"י שטע
 הקדומים פאר גוף
 מעל נאחט. היינט
 שר"י הי' הארגענייני
 ווערענעם נאשע צעניי
 נאחט. ער שייבט לו
 חשוקע ענומען השליך
 נעשו מעד וואסער
 חשוקע נעשו צורא
 ית"ש כלל אינו צעל
 גוף אלל כאדע מוצא
 הארעם האמעטני
 נארום ווערענעם
 ווערענעם מכל ענייני
 עולם הוה. וזעו
 כוונת ר"י ז"ל שישטע
 צלבו חשוקע צעניי.
 היינט שייבט ענומע
 פאנצטעל אלל כל
 הרעווע הארגען וואס
 עפע מן האדעם. שר"י
 הארענעם ווערענעם
 הנעש לקענעם צענעם
 נאשימם צענעם דעם.
 ער פאם פאר ווערענעם
 נע ענייני איזע מענע
 האמעטני

עמה חותו הדבור הקדוש
של חיזה תיבה מניסח
התפלה. תהא נפשו יונאת
מהנף לגמרי. ותתעלה
להתדבק בנכול זו ית"ש.
ו"ש כאן ולענדו כו'

מחפונגי עריהו שפשו
של אדם ממדתו. היה
מואס בזה חכמי יחזקאל
ושנאה. וזהו חוכה ה'
שכלו דע. וזהו הללו את
ה' מן השמים הללוהו
במרומים :

ובכל נפשכם. וכן מ"ש חנה ואשפיר את
נפשי לפני ה'. והוא מבורך. וכן י"ל מחמרים
ז"ל (תענית ח' ע"א) אין חפלתו של אדם
נשמעת אלא משיח נפשו בנפשו. היינו להעלות
ולדבק בחפלתו את נפשו למעלה. וכפו פ"י שראו
מלשון וכפתו לא רעננה (חיו"ט ט"ו) :

פמ"ו ופמ"ש וכל נפשכם. ידוע פליגתה
רז"ל כמה דוכתי בש"ס. לחד

מ"ד חיבת כל פ"י כולו. ולחד מ"ד פ"י מקצת
וכל שכו. וכן הוא הענין כאן שניהם אחיה'.
כי כמה בחי' ומדרגות יש בזה. כל אדם לפי
כח טהרת לבו ומחשבתו. שהאדם שכתו יפה
בטהרת המחשבה והכוונה. ויכל לדבק את כל
נפשו מגודל האהבה והתשוקה לו ית"ש. וכל
א' לפי כחו. וגם לפי ענין הכנת טהרת לבו
או. כי גם לא כל העתים שזאת באדם בטהרת
המחשבה. רק זאת ראוי ונכון. שעכ"פ יראה

שחיה כוונתו רצויה לדבק לו יתגדך באהבתו
וטהרת לבו מקצת נפשו בכל חיבה. לכ"א הכתוב
ובכל נפשכם דלהוי משהמע לחרי אפי כנ"ל
כל א' לפי כחו ומדרגתו והכנתו. ועיקר ההכנה
לה הוא לפי הנהגתו כל היום והלילה בחלמוד
חורר ומזות. ומדרגת חנה היתה. ששפכה
בחפלתה לפניו ית"ש כל נפשה. לכן אמרה
ואשפוך את נפשי כי וספיקה פ"י לגמרי כידוע
בש"ס. (והיינו שלא נשאר לה שום רצון לעניני
עה"ז. כי נפש פ"י רצון כמ"ש (שמואל א' כ')
מה תאמר נפשך ואעשה לך. ורצון הכללי
קשור בכלל הנפש) :

והנה כל ה"ל צענין
התפלה. שיעקרה

שפיכת הנפש לדבקה לו ית"ש
בכל חיבה היינו שפיכת כלל

הנפש לו ית"ש. בלא כוונה
והכנה בנחי' הפרטים

הכללי' בנפש. אומנם יש
מדרגה יותר גבוהה בזה.

והוא לבון בנחי' הפרטי'
הכלולים בנפש אלא שגדך

חינוך להרגיל עצמו ממדרג'
למדרגה. שאחר שכבר

הורגל בחפלתו חיזה זמן
צענין שפיכות והתדבקות

כלל הנפש. אח"כ יעתיק
עצמו לבון בנחי' הפרטים

שנפשו כלולה מהם : והוא

זהו ענין המצוה שם שכו האור שצמח מאור א"ס ב"ה
לא הניג עד קצת תחתית המקיף. וענין צמצום שבעים
פ"ד. ויוצן ענין המקיף זה תוך זה הנעש' דרך המערכת
קו האור. היינו שכל כח פרטי לפי מדרגתו דריך לקשרו
בכלל. וגם הכלל הוא לפי ערך הפרט. וראשית קו אור
המשוכם הוא המערכת ומעשה הכללית לליצ' אומציתא
דכל גופא. שכל חיבה נמשכת מהכל הלב. והוא מבורך
למצי' מדעתו :

פרק ט"ז ב' ידוע שנפש האדם בכללה.
היא כלולה מג' בחי' פרטי'. והם

גד"ן. שהם עצמא' ג' בחי' מעשה דבור ומחשבה.
זוה כל האדם. וגם בכל חיבה יש ג' בחי' מעש' דבור

מחש' גר"ן והם אותיות ונקודות וטעמים שבה. כמ"ש
בהקדמת התקוני' ז' ע"ב טעמי אינין נשמתי.

וגקודין רוחין. ואמון נפשין
(*) וכ"א שם גריש חס"ן

ע"ש. האותיות הם בחי'
מעשה כי מציאת אותיות

גרידא בלא נקודות א"א
סיהיו

הגדה'
תצריך שחמד שחף
בהשכלו

במדרגת התקשרות
פרטי' הנפש זה צד.
לא יניח מקומו

מהתקשרות כלל הנפש
כי הוא פרט אלךך
לכלל. וכלל אלךך

לפרט. היינו שקודם
התפלה העיקר לקשר
כלל נפשו ורצונו

המקיים כלל פרטי'
כמותיו וכלונותיו
להכלל באור ה'. ועל

כל חיבה וחי' שמתפלל
יציק פרטי' כמות גד"ן
ועפ"י כח התקשרות

הכללי' יונגך קו אור
ישר על כל פרט. שיוכלו
כל פרטי' לזנוג להכלל

בהתקשרות כח המקיף
הכללי'. וענין ע"ש
דרכיו עגולים וישר.

זהו ענין המצוה שם שכו האור שצמח מאור א"ס ב"ה
לא הניג עד קצת תחתית המקיף. וענין צמצום שבעים
פ"ד. ויוצן ענין המקיף זה תוך זה הנעש' דרך המערכת
קו האור. היינו שכל כח פרטי לפי מדרגתו דריך לקשרו
בכלל. וגם הכלל הוא לפי ערך הפרט. וראשית קו אור
המשוכם הוא המערכת ומעשה הכללית לליצ' אומציתא
דכל גופא. שכל חיבה נמשכת מהכל הלב. והוא מבורך
למצי' מדעתו :

זהו ענין המצוה שם שכו האור שצמח מאור א"ס ב"ה
לא הניג עד קצת תחתית המקיף. וענין צמצום שבעים
פ"ד. ויוצן ענין המקיף זה תוך זה הנעש' דרך המערכת
קו האור. היינו שכל כח פרטי לפי מדרגתו דריך לקשרו
בכלל. וגם הכלל הוא לפי ערך הפרט. וראשית קו אור
המשוכם הוא המערכת ומעשה הכללית לליצ' אומציתא
דכל גופא. שכל חיבה נמשכת מהכל הלב. והוא מבורך
למצי' מדעתו :

זהו ענין המצוה שם שכו האור שצמח מאור א"ס ב"ה
לא הניג עד קצת תחתית המקיף. וענין צמצום שבעים
פ"ד. ויוצן ענין המקיף זה תוך זה הנעש' דרך המערכת
קו האור. היינו שכל כח פרטי לפי מדרגתו דריך לקשרו
בכלל. וגם הכלל הוא לפי ערך הפרט. וראשית קו אור
המשוכם הוא המערכת ומעשה הכללית לליצ' אומציתא
דכל גופא. שכל חיבה נמשכת מהכל הלב. והוא מבורך
למצי' מדעתו :

זהו ענין המצוה שם שכו האור שצמח מאור א"ס ב"ה
לא הניג עד קצת תחתית המקיף. וענין צמצום שבעים
פ"ד. ויוצן ענין המקיף זה תוך זה הנעש' דרך המערכת
קו האור. היינו שכל כח פרטי לפי מדרגתו דריך לקשרו
בכלל. וגם הכלל הוא לפי ערך הפרט. וראשית קו אור
המשוכם הוא המערכת ומעשה הכללית לליצ' אומציתא
דכל גופא. שכל חיבה נמשכת מהכל הלב. והוא מבורך
למצי' מדעתו :

זהו ענין המצוה שם שכו האור שצמח מאור א"ס ב"ה
לא הניג עד קצת תחתית המקיף. וענין צמצום שבעים
פ"ד. ויוצן ענין המקיף זה תוך זה הנעש' דרך המערכת
קו האור. היינו שכל כח פרטי לפי מדרגתו דריך לקשרו
בכלל. וגם הכלל הוא לפי ערך הפרט. וראשית קו אור
המשוכם הוא המערכת ומעשה הכללית לליצ' אומציתא
דכל גופא. שכל חיבה נמשכת מהכל הלב. והוא מבורך
למצי' מדעתו :

זהו ענין המצוה שם שכו האור שצמח מאור א"ס ב"ה
לא הניג עד קצת תחתית המקיף. וענין צמצום שבעים
פ"ד. ויוצן ענין המקיף זה תוך זה הנעש' דרך המערכת
קו האור. היינו שכל כח פרטי לפי מדרגתו דריך לקשרו
בכלל. וגם הכלל הוא לפי ערך הפרט. וראשית קו אור
המשוכם הוא המערכת ומעשה הכללית לליצ' אומציתא
דכל גופא. שכל חיבה נמשכת מהכל הלב. והוא מבורך
למצי' מדעתו :

זהו ענין המצוה שם שכו האור שצמח מאור א"ס ב"ה
לא הניג עד קצת תחתית המקיף. וענין צמצום שבעים
פ"ד. ויוצן ענין המקיף זה תוך זה הנעש' דרך המערכת
קו האור. היינו שכל כח פרטי לפי מדרגתו דריך לקשרו
בכלל. וגם הכלל הוא לפי ערך הפרט. וראשית קו אור
המשוכם הוא המערכת ומעשה הכללית לליצ' אומציתא
דכל גופא. שכל חיבה נמשכת מהכל הלב. והוא מבורך
למצי' מדעתו :

זהו ענין המצוה שם שכו האור שצמח מאור א"ס ב"ה
לא הניג עד קצת תחתית המקיף. וענין צמצום שבעים
פ"ד. ויוצן ענין המקיף זה תוך זה הנעש' דרך המערכת
קו האור. היינו שכל כח פרטי לפי מדרגתו דריך לקשרו
בכלל. וגם הכלל הוא לפי ערך הפרט. וראשית קו אור
המשוכם הוא המערכת ומעשה הכללית לליצ' אומציתא
דכל גופא. שכל חיבה נמשכת מהכל הלב. והוא מבורך
למצי' מדעתו :

זהו ענין המצוה שם שכו האור שצמח מאור א"ס ב"ה
לא הניג עד קצת תחתית המקיף. וענין צמצום שבעים
פ"ד. ויוצן ענין המקיף זה תוך זה הנעש' דרך המערכת
קו האור. היינו שכל כח פרטי לפי מדרגתו דריך לקשרו
בכלל. וגם הכלל הוא לפי ערך הפרט. וראשית קו אור
המשוכם הוא המערכת ומעשה הכללית לליצ' אומציתא
דכל גופא. שכל חיבה נמשכת מהכל הלב. והוא מבורך
למצי' מדעתו :

זהו ענין המצוה שם שכו האור שצמח מאור א"ס ב"ה
לא הניג עד קצת תחתית המקיף. וענין צמצום שבעים
פ"ד. ויוצן ענין המקיף זה תוך זה הנעש' דרך המערכת
קו האור. היינו שכל כח פרטי לפי מדרגתו דריך לקשרו
בכלל. וגם הכלל הוא לפי ערך הפרט. וראשית קו אור
המשוכם הוא המערכת ומעשה הכללית לליצ' אומציתא
דכל גופא. שכל חיבה נמשכת מהכל הלב. והוא מבורך
למצי' מדעתו :

שער ב

דכלא אן אינע ציג. אלא רח דא בר לגו
סוכלתנו ומדע בר' הן נזקפו הן למחל בר כלל
איהו מדע וסכלתנו בר' ע"ש. ולכן נקראים
טעמים. כמו שהטעם והפ"י של כל ענין הוא
השכל הנסתר שבענין שמתוכו יוכל האדם להביט
במחשבתו ובתיקון י"ח ליה"ב ולתיון אינן לגבי
נקודין כפיפא לגבי רוחה בר. ומאלף דנקודין
איהו נפש. נשמתא איהי כתר על כללו ומנה
כתרין דאינן טעמי חנינה דנקודין ולתיון.
ואיהי תליא במחשבתא. ונקודין תליין במחירה.
ולתיון בעציה :

ולכן העובד האמיתי בכוונה רצויה ימיון לשפוך
ולדבק יחד בהפלתו כל ה'נ' בחי' נפש רוח
נשמה אשר נפשו כלולה בהם. שבעת שמוציא
מפיו כל היצה מהתפלה שיש בה כל ה'נ' בחי' נר"ן
באותיותיה ונקודותיה וטעמיה. יתעצב צטוהר
לבו בעצב התשוקה לקשר ולדבק עליוה ממטה

למעלה צסדר המדרגות דגדה

נפשו צרוחו ורוחו נצמחמו
(*) ויהעלו כולם לזרש
אותה התיבה בעולמות
העליוני'. תהוה ענין שאמרו
בתו"ח ע"ו ריש ע"א
והמשכילי' בר' אינן דאית
בהון שכל לאשתמודע
בגלות איך סלקא בר' באתיון
ונקודי וטעמי בר' ע"ש. ושה
בדף ע"ח ריש ע"א ואשר כח
בהם לעמוד בהיכל המלך
בעמידה דלוחא בר'. כלילא
מכלא טעמי ונקודי ולתיון:

וצאניו ישמע ולבבו יבין ושב ורפא לו. שצבי"ס דקרא
אסידור הסוד מקסדרי' דרש"י. כי כלל הוא בחי' המעשנה
כידוע. והאזני' הם כלי שמיעה הדבור. והעיני' הם כלי
הראי' לראות עיניו המעשים צופעל. והם ה'נ' צמ" נר"ן.
ונפשי' האדם הנה מתחלקים ממנו מעט מעט כסדר.

שמות

ל' צמ"י כ' ח' נדר.
ולא חכרו צו ענין
התקין כל האותיות
ה'נ' זיונין של טעמי
נ"ץ שהם ענין צמ"ע.
והטעם צוה מפורס
צמ"ח שער כ' ח' ח'
פ"ו ז"ל מס נקודות. גם
צוה יבין ענין מאמר
התקוני' כי טעם הוא
אומר כי האותיות הם
גופא בר'. ומתקומי
אמרי' מאלף כי האותיות
נפש בר'. איך האותיות
נקראי' גוף בר' והתגין
בר' הם הנפש דהאותיות.
וכמו שהבשח אינה
נפרדת לעולם אף הנוף
כן התגין אינן נפרדין
מאותיות צמ"ח לעולם.
משא"כ הנקודות וטעמי
בר'. כי התגין הם
משמחמים ומתחבדין
בעצמות האותיות שהם
גוף והתגין הם כללות
האותיות בר'. ובעצור
זה אין התגין רמזים
ומכאן צמקונים יבין
כי הם והאותיות
משמחמים יחד בר'. כי
בהצטרף את הנוף מנילי
הנפש ככלל כי הם
משמחמים ככלל. עכ"ד
וע"ש צאורק :

התיבות הם בחי' המחשבה
וכוונה הלב. שהוא בחי' הנשמה כידוע. כי
הם חנויות והכנהגת הנקודות והאותיות
ינטייתם לאחד נד שהוא דבר ההלוי' במחשבה
בשכל ובח"ה שה"ס נ"ז ע"ד תורי' זהב אינן
חנועי דטעמי בר' בגין דאינן אחיין מרישא
דמלכא למיכב דעתא וסכלתנו ליתיון כללו.
וע"ש עוד בענין ה'נ' בחי' ט' נ"א צאורק. ושם
ד' נ"ח ע"ג חנועה דטעמי דאינן הקונוא ושליומו
דעתא וסוכלתנו למנדע ידיע ט' כללו מטלניו
במחמתא ובסכלתנו בר'. חנועי דאיהו שליומו

יסודין שרשין קדמאין אנהא דכלהו עלמין הנזכר
 צוהר וחרא כ"ג ע"ג ע"ש. וע' זוהר שמות י"ב
 א' וצ"ל שלח קי"ד ב' רחא דכתיב תולא הארץ
 נפש חיה וכו'. וצ"ל שמיני ל"ט ב' ואת כל נפש
 החיה כו'. וע' ס"פ ואחזק במתני'. וע' רמ"ז
 ז"ל בפסוק נעשה אדם. כי רוח ה' דיבר בו.
 ולכן היה אדם מוכן לחיות לעולם. כי היא
 החכמה תח"י בעליה. ולכן נקראת חיה. והוא
 תולא הארץ נפש חיה. ונחטאו נשחלקה הימנו.
 וע' מ"ש האר"י ז"ל בפט"ו ובריש פ' ר"א וצ"ל ל"ה
 מהגלגולים. ומאז לא זכה אליה שום אדם בעוורו
 צוה העולם. וחניך כשהגיע לזאת המדרגה
 וירש מעלתו של אד"ה כמ"ש ב"ח תרומה ל"ה
 ע"ג ושם צה"ש כ"ד ע"ד ע"ש וברע"מ קדוש'
 פ"ג ובמתניתין ס"פ ואחזק כמו שפירש
 האר"י ז"ל בפ' בראשית בדרוש אד"ה ונגלגולים
 פ"ח ע"ש וכמ"ש שם פל"ה. לא היה יכול עלמא
 למסבלי' והוכרח להסתלק מזה העולם. וכן איבדו
 נסתלק מזה העולם כשהשיג קצת מחלוקת הזיכרא
 עלאה כמ"ש בפ"ט מהגלגולים וכמ"ש צוהר
 ויגש ר"ט ריש ע"ב ח"ל קצ"ה כו' ועלמא לא
 יכול למסבלי' עכ"ל בני נזא. ואנחנו מקו"ל להשיגה
 אחר התחי' אי"ה שיערה עלינו רוח ממרום:
 והוא בחי' שורש המחשבה של אדם. כי בחי'
 המחשבה הוא כשמדבק מחשבתו לחשוב איזה ענין
 פרטי'. והוא בחי' נשמה כמ"ש ונשמת שדי חבינם
 (איוב ל"ג). והוא המחשב' מושגת עכ"פ להאד' עצמו
 המחשב' אבל שורש מקור מוצא כללית כח המחשב'.
 הוא טמיר ונעלם לגמרי שאינו מושג גס להאדם
 עצמו מאין תמצא. והוא בחי' שורש נשמתו. וזאת
 הבחינה הנעלמה. היא בחי' צרופי האותיות
 של התיבה. שהוא שורש נשמת האותיות וכן
 רוחניותיהם נשרש העליון. ואמיתת מכות
 סדרי צרופם נשרש העליון אינו מושג לנו עתה.
 אחר שאין אנחנו משיגי' עתה בחי' שורש הנשמה.
 ואחר

נשמת נשמה על רעיון האדם לצד מנד הנפש לעשות
 שום מעל. אז נסתלקת בחי' הנשמה ח"כ. כי היא בחי'
 נצח ונעלה מאל. ואם ח"י משה יושר. גם בחי' הכוח
 נסתלק ממנו לגמרי. אז נפגם ונחלקלל ח"ו. והוא ח"ו
 הנשקרות בבחי' הנשמה בשלימות כדלוי. ואם ח"ו הכוח
 הוסיף לטפוח יושר. אז גם בחי' נפשו נפגמת או נכרתת
 ח"ו לגמרי מהתקשרותה בבחי' הכוח. וכשהוא מוצר בתפוצה
 הוא מוצר להשיג אחרים כשדר ממנה ליעלם היקף מסדר
 ההתקוותה תמלה. תמלה הוא משיג לבחי' הנפש. ואח"כ
 צא וטורה עליה הכוח והתקשרות בו. ואח"כ צא"ס וסופי'
 עליהם כיוצא אור הנשמה. והוא מתקשרים כל אחד
 בפניו כדלוי. וצוה מוצר הכחוצ מאליו:
 וא"ת ששבער א' פ"כ נחבצר. שאם פגם או הכרית ח"ו
 בחי' נפשו. ואכריז כל ט' פסיקותיה צמנולות הרע.
 ע"י תפוצתו הוא מאגיל וממשיך קדושה ואור עליון
 ליעליל על בחי' נשמתו תמלה. וממנה נמשך על רוחו.
 והוא הכוח מביק חזיו האור הגדול הנשפך עליו גם על
 הנפש. ועי"ז היא מתעלה ומעמקי הרע להתקשר בבחי'
 הכוח במקום. וכן ע"ז כאשר נפגם הכוח ח"ו כמ"ש.
 וכידוע בדברי האר"י ז"ל שלחוקן איזה פלגוף וצחי'. לר"ך
 להמשיך אורות ונזיון מדת' מלעיל ללעיל דרך כל
 השלש' והמדרגות כולם עד אחרון השלש' והנשי' שדרך
 לתקנו שא"י נמשכו המומין. היינו רק כלי לבעלות הנפש
 מעמקי הסומא שנקבעה בחבור או לתקן פגמומה. לר"ך
 להמשיך קדושה ואור עליון למעלה למטה. לגרש ולכלות
 בנשמה אם השלכות הזה חם הכחות השולא שנקבעה
 בחוכם או למלכות פגמומה. ולהעלות מטהרה ומחוקקת
 שחולק להתקשר עם הכוח. וכן ע"ז בבחי' הכוח שנגס.
 כדי לחזור ולתקנו בנשמתו. אבל אחר שכבר נתקנו ע"י
 החשונה. סדר כניסתם אח"י צורך האדם הוא ממנה
 למעלה כדל. והוא רש"י כשהיה משיג כל בחי' על
 מקומו. אז היה נרשא:

פ"ו אמנם עוד יש לאלוה מלין לפני העווד
 חלקים בקדושה. בבחי' יושר
 פרטיה. והוא בבחי' שורש הנשמה היא נשמתא
 לנשמתא הנזכר צוהר. ונקראת חיה. ואד"ה
 השיגה ולנחי' היחידה הנכללת בה. סוד עולם
 אדם קדמאה. וכמבואר למיין בע"ח סוף שער
 המוחין שאד"ה זה לבחי' חיה יחידה האמית'
 במקומה העיקרי. וע' ריש גלגולים וצ"ז שם.
 והוא עיקר כיונה ז"ל שדרשו בפסוק תולא
 הארץ נפש חיה אפי' נפשו של אד"ה אפי' נפשו
 של משיח. כי זאת הנחי' היא סוד כ"י ארץ
 החיים העליונה. (היינו שרש יסוד העפר מהד'

ואחד התח' נחזק בניה צסור סדרי נרופי האותיות צשורש קדושחם. והוא שאמרו צזוהר צבעלותך קצ"ב א' אורית' כו' ולעלמא דחתי צמינן לאסתכלא בנשמחא לנשמחא דאורייתא: והוא צחי שורש נשמות כלל ישראל יחד. מ"ל דאילות. לחת הגדה

נקראת כנסת ישראל (*): ונקראת צתה"ק חל חלקי

הכחות לכל צשכ. ע' זוהר קצקע"ו צ' ויאמרו חל חלקי הכחות כו' דליאו אחד דנשמחין וכו' חזון סלקין ומחזון אחין. ור"ל דרשו חזין ואמרו כו' אמר צו כ"י. וע' זוהר צמדנר קי"ס א' וצריש פ' פנחם ושם ר"מ ע"צ וצדע"מ חל חל רע"ז צ' ובסוף האד"ר רל"ו א' וצ"ח רות ר"ס צ' וע' צע"מ שער המלכ"י ר"ס פ"ז וצפע"מ שער עולם העש"י פ"צ וצפע"ר הק"ש פ"ה וצפע"ר הענידה סוף פס"ז. והוא פנין הכחות העמוסים מני צסן וכו'. וע' צפע"מ שער ר"מ פ"ג. ולכן כלל ישראל יחד נקראין חיצרין דשכינתא. ע' זוהר פנחם רל"א צ' ושם רל"ח ר"ס ע"צ ורצ"ב סוף ע"צ. וזו ענין הכחות הלך וקלחת צחזין ירושלים כו' וצדתי לך כו' לבתך אחרי צמדנר כו'. כינה הכחות כלל ישראל צסם ירושלי. כיהא הית' כנסית כלל ישראל צעלותם ליראות פני האדון ה' צרגל. ושם קבלו כלל ישראל צפע"ר חורב קדושה ויראה כ"ל למי שרש חסיות נשמחו מכ"י. ולזה נקלחת ירושלי של מעלה ז"ש חסנת כלולתך ר"ל כליות: וחדו ענין שכינה הכו' צכל מקום פ"י הפסוק של שכינה. היינו קציעות דירה. כמאמרם ז"ל (צ"ר פ"ד וצתנשוחא צתחא) מיום צצדא הקצ"ה עולמות נחלום סיהא לך דירה צתחאנו' ועיקר קציעת דירתו ית"ש היה צירושלי התגלות קדושתו צלי התלצשות לצושין. והוא שאמרו ז"ל (שבת קנ"ה צ') דאמרי חכמי צתחא צתחא צלח צתחא צתחא. וצתחא ז"ל לריכה תלמוד:

פרק יח והגה אחד שגבר הורגל וסדור' לו תפלתו צתתקצרות הג' צחי

נרין צשכללות נפצו ע"י האותיות ונקודות וטעמים צשכל תיבה כמ"ל פט"ז. ויתעלה צטוהר מחשבתו וכוונתו. לדבק אח"ו כל הג' צחי נרין צנחי

נשמחא לנשמחא הגה"ה הכ"ל שהוא שורש נשמחו (*). ולכן חקנו שתיכך ע"י נרופי האותיות של

התיבה צשורש קדושחם העלין. וכשיצדק צזאת המדרגה אז יוכל להחשב כאו חזון צעולם כלל. וממילא יתנצל צענינו מכל וכל. כי

צחינה זאת היא נעלה מוהדרגת האדסעתה כמ"ל ויכלול עצמו צשורש נשמחו צכלל שורש העלין של כלל נשמות ישראל יחד: קדמ קפ"ו צ' הנ"ל צפנים. ח"ס משה וחסדן ומקרו גרמייהו למיתה. צמה צגין דכח"י ויפלו על פניהם ויאמרו חל חלקי הכחות כו' וצכל אחד נפילת חסין להסוא אחד חו' כו'. חלקי הכחות דליאו אחד דנשמחין דעלמא וכל נשמחין חזון נפטר חן העולם לגמרי כמ"ס צזוהר ס"ס צמדנר וצריש פ' ואלחמקן. ועיין היעז צפע"מ צכל פ"צ ומשער נפילת חסין והנן. ועיין עוד שם צפ"ג ופ"ד וצלקת פ' שלח ע"ס:

הגדה

ולכן כללסדר התפלה נחלק לד'. שכן הד' צחי נרין ושם הנשמות. הקצנות הם נגד צחי נפיש ועולם הנפש עצמ"ה כ"י הם צחים על חסאי צחי הנפש כמ"ס ונפש כי חתחא כו' והביא כו'. ופסוקי דזמיר' נגד עול' הדור עולם האלחים המצורכים. וק"ש וצרכותיה נגד היכלין דצריאה כידוע. עולם הנשמות. וצתחית פרשיות הקצנות עד צ"ס. ויכין להעלות כל צחי הנשמות דעשיה. שהוא הפנימיו' דעשיה לכללם צדמות דליציה. ויכלול גם נפשו ומחם לקשרה צדמות. ומצ"ש עד צרכות ק"ש ויכלול כל הנפשינ דעשיה וצדמות דליציה וגם צחי נפשו ודמות צנשמחין דצריאה. וצצרכות ק"ש עד העמידה ויכלול ויעלה כל הגרין דציע ונרין שלו עונסם לצוללם יחד צשורש הנשמה ושורש הכנסיה של כלל נשמות ישראל יחד. וע' קלח מכ"ס צפע"מ פ"א ומשער התפלה. וזה שרמו שם האר"ז צצחי"ש ועי"כ נכללת השכינה חולם כו' ע"ס. וצ"ה אר"ז לך צל ציע קוד' חת' חלחא וצתחא לרע"ה: